

DE STER

Maart 1983
83ste jaargang
Nummer 3

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Eindredacteur: M. Russell Ballard.

Hoofredacteur: Larry A. Hiller, **Adjunct-redacteur:** David Mitchell,

Stafmedewerkster: Bonnie Saunders, **Vormgeving:** Roger Gylling.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

Het evangelie der bekering, <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Het schaapje van klei, <i>Russell Osmond</i>	8
De formule die ons huwelijk redde, <i>Judith Long</i>	10
Ik heb een vraag	14
Een gesprek met het algemeen presidium van de zustershulpvereniging	18
Eer uw vader en uw moeder, <i>Hugh W. Pinnock</i>	24
Mormonad	27
Cody's droom, <i>Richard M. Romney</i>	28
Het zoete van dienstbetoon, <i>Janet Thomas</i>	32
Waarom niet anders dan anderen? <i>William Grant Bangerter</i>	35

KINDERSTER

Van vriend tot vriend:

Barbara B. Smith, algemeen presidente van de zustershulpvereniging	1
Trophy, <i>Betty Lou Mell</i>	4
Voor de grap	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1983 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

HET EVANGELIE DER BEKERING

President Spencer W. Kimball

Wij zijn erg dankbaar dat onze Hemelse Vader ons gezegend heeft met het evangelie van bekering. In het evangelie staat de bekering centraal. Bekering is de wet des Heren die de groei bepaalt, het beginsel waarop ontwikkeling is gebaseerd en het middel om gelukkig te worden. Wij zijn heel erg dankbaar dat wij zijn duidelijke belofte

hebben dat wanneer er zonden en fouten geweest zijn, er oprechte toereikende bekering kan volgen, die op zijn beurt beloofd zal worden met vergeving.

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven,” zei de Meester. (Matteüs 11:28.)

Het heerlijke van bekering is dat de Schriften even vol staan van de verzeke-

ringen van de Heer dat Hij vergeven zal, als van zijn geboden dat wij ons moeten bekeren, ons leven moeten veranderen en in overeenstemming moeten brengen met zijn prachtige leringen.

God is goed. Hij vergeeft graag. Hij wil dat wij ons vervolmaken en onszelf beheersen. Hij wil niet dat satan en anderen ons leven beheersen. Wij moeten leren dat het naleven van Gods geboden de enige manier is om zelf ons leven te beheersen, de enige manier om vreugde, waarheid en levensvervulling hier en in de eeuwigheid te vinden.

Daarom heeft de Heer ons, die deze waarheden in deze laatste bedeling opnieuw hebben ontvangen, opgedragen: „Verkondigt niets dan bekering tot dit geslacht; onderhoudt Mijn geboden en helpt Mijn werk voort te brengen volgens Mijn geboden.” (Leer en Verbonden 6:9.) „Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken.” (Leer en Verbonden 18:14.) En toen de vroegere heiligen naar Missouri trokken, droeg de Heer de leiders op:

„Laten zij onderweg prediken, en op alle plaatsen getuigenis geven der waarheid, en de rijken en de armen, de verhevenen en de nederigen tot bekering roepen.

En laten zij gemeenten stichten, voor zoverre de bewoners der aarde zich willen bekeren.” (Leer en Verbonden 58:47-48.)

Vandaag is de dag van bekering. Het is een dag waarop een ieder van ons ernstig na moet gaan hoe het met hem staat en waar hij waar nodig zijn leven moet veranderen.

Wanneer wij fouten maken, dienen wij ons te bekeren. Wij horen een persoonlijk getuigenis te hebben van dit beginsel dat vergeving met zich meebrengt. Een ieder

van ons dient te begrijpen dat bekering op de juiste wijze in zijn leven en in dat van anderen kan worden toegepast. De taak van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is daarom de mensen overal tot bekering te roepen, opdat zij de vreugden van het evangelie kunnen leren kennen. De roep tot bekering is tot alle natiën, geslachten, talen en volken gericht.

Wij bieden geen verontschuldigungen aan als wij onze stemmen verheffen tegen

---

Bekering is de wet des Heren die de groei bepaalt, het beginsel waarop ontwikkeling is gebaseerd en het middel om gelukkig te worden.

---

een wereld die rijp wordt in ongerechtigheid. (Leer en Verbonden 18:6.) De tegenstander is sluw. Hij is geraffineerd. Hij weet dat hij goede mannen en vrouwen er niet ineens toe kan brengen om grote zonden te begaan, daarom werkt hij op geslepen wijze, fluistert halve waarheden in totdat hij zijn beoogde slachtoffers zover heeft dat zij hem volgen.

Omdat de eeuwenoude zonden nog steeds in ons midden zijn, heeft de Heer opnieuw gesproken:

„Gij zult niet doden . . .

Gij zult niet stelen . . .

Gij zult niet liegen . . .

Gij zult geen overspel plegen . . .

Gij zult geen kwaad van uw naaste spreken . . .

Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden.

En ziet, gij zult de armen gedenken, en hun, hetgeen gij hun van uw bezittingen hebt te geven, toewijden . . .

Gij moet niet hooghartig zijn . . .

Gij moet niet lui zijn . . .

Gij moet . . .

in liefde te zamen leven . . .

Gij moet de dingen, die gij hebt ontvangen, en die u in Mijn Schriften als wet zijn gegeven, als wet aannemen om Mijn kerk te besturen;

En hij, die overeenkomstig deze dingen handelt, zal zalig worden, en hij, die ze niet nakomt, zal worden verdoemd, indien hij aldus voortgaat." (Leer en Verbonden 42:18–21, 24, 27,29–30, 40, 42, 45, 59–60).

Seksuele zonden behoren tot de grote zonden van onze generatie. Het is tragisch, maar films, televisie, populaire muziek, boeken en tijdschriften doen seksuele perversies voorkomen als romantiek. Zij lijken te prediken dat niets heilig is, zelfs niet de huwelijksbeloften. De wellustige vrouw is de heldin en wordt gerechtvaardigd; de wellustige held wordt voorgesteld alsof hij geen kwaad kan doen. Het herinnert ons aan Jesaja, die heeft gezegd: „Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad.” (Jesaja 5:20.)

De fundamentele leringen van onze Hemelse Vader zijn gisteren, heden en eeuwig dezelfde. Hoewel de wereld veel kwaad doet, kan en wil de kerk des Heren de leringen van de Meester niet ombuigen.

Hoe dankbaar zijn wij dat onze Hemelse Vader ons de gave van bekering heeft geschonken. En hoe bedroevend is het

als wij niet iedere dag erkennen dat het tijd voor ons is om de nodige verbeteringen aan te brengen. „Doch wee hem, die de wet heeft ontvangen en alle geboden Gods, zoals wij, en ze dan overtreedt en de dagen van zijn proeftijd verspilt; want zijn toestand is vreselijk!” (2 Nephi 9:27.)

Als de bekering op gang komt, moet er een diep besef van schuld zijn, en door dat besef van schuld kan lijden ontstaan in het verstand, de geest en soms zelfs in het lichaam. Om met zichzelf te kunnen leven behoren mensen die overtreden één van de twee mogelijkheden te volgen. De ene is hun geweten dicht te schroeien of hun gevoeligheid te doden met verstandelijke kalmerende middelen zodat zij met hun overtredingen door kunnen gaan. Degenen die voor deze mogelijkheid kiezen worden uiteindelijk ongevoelig en verliezen hun verlangen om zich te bekeren. De andere mogelijkheid is toe te staan dat berouw tot diep verdriet leidt, dan tot bekering, en tenslotte uiteindelijk tot vergeving.

Vergeet niet dat vergeving nooit kan komen zonder berouw. En berouw kan nooit komen voordat men volmaakt eerlijk zijn daden erkent zonder verontschuldigen of pogingen om ze goed te spreken. Degene die zich bekeert moet tegenover zichzelf erkennen dat hij gezondigd heeft, zonder de minste poging om de overtreding minder ernstig te doen voorkomen en zonder te proberen de ernst ervan weg te redeneren. Hij moet de ernst van zijn zonde inzien en niet afdoen als iets onbelangrijks. De mensen die voor deze mogelijkheid kiezen en hun leven veranderen, zullen misschien in het begin bekering erg moeilijk vinden, maar zij zullen ontdekken dat het toch de beste oplossing is als zij de gevolgen ervan ondervinden.

„Want de droefheid naar Gods wil brengt onberouwelijke inkeer tot heil.” (2 Korintiërs 7:10.) Wanneer wij eenmaal hebben begrepen hoe wij onszelf en anderen kwaad hebben gedaan en diep bedroefd zijn, zijn wij klaar om aan het proces te beginnen dat ons zal vrijmaken van de gevolgen van de zonde.

De volgende stap van bekering is de zonde te verzaken. De Heer openbaarde aan de profeet Joseph Smith: „Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.” (Leer en Verbonden 58:43.) En tot de overspelige vrouw zei de Meester: „Ga heen, zondig van nu af niet meer!” (Johannes 8:11.)

Het gebed is belangrijk tijdens het gehele proces van bekering, maar in dit stadium is het belangrijker dan ooit. Als zonden worden opgegeven is het dikwijls noodzakelijk u af te keren van mensen, plaatsen, dingen en omstandigheden die bij de overtreding betrokken zijn. Dit is fundamenteel. Het vervangen van een slechte omgeving door een goede kan als het ware een barrière oprichten tussen de berouwvolle persoon en zijn zondig verleden.

De volgende stap, het belijden van de zonde, is een zeer belangrijk aspect van bekering. Wij moeten onze zonden tegenover onszelf belijden en erkennen en dan serieus aan het proces van onze bekering beginnen. Wij moeten onze zonden ook aan onze Hemelse Vader belijden. Bijzonder ernstige zonden, zoals seksuele, moeten ook beleden worden aan de bisschop.

Om te beginnen gaat men tot de Heer in „krachtig gebed” zoals Enos. Dan, als het nodig is, gaat men naar de bisschop. De Heer heeft een consequent, ordelijk plan om ons tot zegen te zijn in deze grote wet van groei en ontwikkeling, de wet van

bekering. Ieder kerklid heeft een bisschop of een gemeentepresident, die door zijn ordening in het priesterschap en zijn roeping een „rechter in Israël” is. In dergelijke aangelegenheden is de bisschop onze beste vriend. Hij is iemand die met de Geest des Heren werkt om ons leven tot zegen te zijn en hij houdt alle zaken vertrouwelijk.

Na deze stappen, het berouw om de zonden, het verzaken van de zonden, het belijden van de zonden, komt het grote beginsel van de herstelling. Men streeft ernaar voor zover dit mogelijk is om te herstellen wat men beschadigd heeft. Als men gestolen heeft, geeft men het gestolene terug. Als men iemand kwaad gedaan heeft door leugens of kwaadsprekerij doet men alles wat mogelijk is om de waarheid bekend te maken.

Misschien is een van de redenen waarom moord zo ernstig is, dat als er een leven genomen is, de moordenaar dat leven niet kan herstellen. Een volledige

Het is dikwijls noodzakelijk om mensen, plaatsen en omstandigheden die bij de overtreding betrokken zijn uit de weg te gaan.

restitutie is niet mogelijk. Zo is het ook niet mogelijk om deugd terug te geven als iemand daarvan beroofd is. Maar als iemand werkelijk berouw heeft, zal hij zoveel mogelijk goed maken wat hij misdreven heeft. De profeet Ezechiël

leerde: „De goddeloze geeft een pand terug, vergoedt het geroofde, wandelt naar de inzetten die doen leven, zodat hij geen onrecht meer bedrijft – hij zal zeker leven, hij zal niet sterven.” (Ezechiël 33:15.)

De laatste stap, de wil van de Vader doen, is het allerbelangrijkst. De Heer liet de profeet Joseph Smith in deze laatste dagen weten:

„Want Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen;

Niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen.” (Leer en Verbonden 1:31–32.)

De belofte des Heren is zeker: „Indien gij goed zult doen, ja, en tot het einde getrouw blijven, zult gij zalig worden in het koninkrijk Gods.” (Leer en Verbonden 6:13.)

Wanneer men ernaar streeft zijn leven in volle overeenstemming te brengen met de leringen van onze Hemelse Vader, dan is dat leven van goede werken een bewijs van bekering. De Heiland heeft eens naar waarheid gezegd:

„Aan hun vruchten zult gij hen kennen: men leest toch geen druiven van doornen of vijgen van distels? . . .

Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen, of een slechte boom goede vruchten dragen. . . .

Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen.” (Matteüs 7:16, 18, 20.)

Als het nodig is moeten wij streven naar een totale verandering van gedachten, idealen, normen, en daden ten einde de opdracht die de Heiland ons gegeven heeft te vervullen:

„Daarom zou Ik willen, dat gij volmaakt zoudt zijn, gelijk Ik, of uw Vader, Die in de hemel is, volmaakt is.” (3 Nephi

12:48.) Deze stap vereist dat wij in alle opzichten ons uiterste best doen. Als iemand nalaat zijn tiend te betalen, de vergaderingen niet bijwoont, de sabbat niet heiligt of nalaat te bidden en andere

---

Als wij ons ontmoedigd of onbekwaam voelen, hoeven wij ons slechts tot onze Hemelse Vader te wenden en om zijn hulp te smeken.

---

verplichtingen veronachtzaamt, is hij niet volledig bekeerd. De Heer weet, even goed als wij zelf weten, of wij deze fundamentele vereisten van de wet van vergeving, die Gods wet van vooruitgang en vervulling is, in voldoende mate nakomen.

Deze verandering zou ons meer bezorgd om anderen moeten maken, en ons de wens geven dat anderen dezelfde zegeningen ontvangen als wij. In feite heeft de Heer ons liefdevol verteld dat onze zonden gemakkelijker vergeven zullen worden als wij zielen tot hem brengen en ijverig blijven in het geven van ons getuigenis aan de wereld. (Zie Leer en Verbonden 84:61.)

Bekering is een prachtige en barmhartige wet. Door de gehele wereldsgeschiedenis heen hebben miljoenen kinderen van onze Hemelse Vader met succes dit prachtige beginsel toegepast, tot hun voordeel en vreugde. Zullen wij dan niet hetzelfde doen? Miljoenen heiligen hebben vrede gevonden door zich te bekeren

en hebben een prachtig, bevredigend en rijk leven geleid met het evangelie van bekering als hun gids naar persoonlijke verbetering en naar harmonie met God.

Maar de Heer heeft ons duidelijk laten weten dat, als wij ons niet bekeren, er tuchtiging zal volgen en zegeningen en vooruitgang ons onthouden zullen worden. De Heer heeft ons gezegd dat Hij mensen niet *in* hun zonden kan vergeven; Hij kan ze slechts verlossen *van* de gevolgen van hun verzaakte zonden. De Heer heeft duidelijk gezegd: „Indien zij niet naar Mij luisteren, zal Mijn bloed hen niet reinigen.” (Leer en Verbonden 29:17.) Met luisteren wordt hier aanvaarden en de leringen naleven bedoeld.

„Onderwijs dit daarom uw kinderen, dat alle mensen, overal, zich moeten bekeren, want anders kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven, want niets, dat onrein is, kan daar, of in Zijn tegenwoordigheid, wonen.” (Mozes 6:57.) Het grote en wonderbaarlijke verzoeningswerk van de Heiland kan ons niet ten goede komen tenzij wij ons bekeren. Dit heeft de Meester ons op liefdevolle maar openhartige wijze en onmiskenbaar duidelijk laten weten.

„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert – bekeert, opdat . . . uw lijden (niet) hevig zij – gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.

Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, . . .

Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk

de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen.” (Leer en Verbonden 19:15–19.)

Hoe dankbaar mogen wij zijn dat de Heer zijn voorbereidingen voor ons voleindigde! Nu is het aan ons om onze voorbereidingen voor onszelf te voleindigen, door deel te hebben van zijn liefdevolle vergeving, die de beloning is die Hij graag wenst te geven aan allen die zich oprecht bekeren.

Als wij ons ontmoedigd of onbekwaam hebben gevoeld, dan hoeven wij ons slechts tot onze Hemelse Vader te wenden en om zijn hulp te smeken. Hij zal die geven. Het is een belofte die Hij aan ons gedaan heeft en die Hij niet zal breken. Dus, zo lang de Geest met ons worstelt, is er altijd nog hoop. Maar wanneer wij zeggen: „Dit is de manier waarop ik wens te leven” of „Ik ben anders” of „God heeft mij zo gemaakt” of „Mijn ouders of mijn opvoeding zijn verantwoordelijk”, dan is het tragisch gesteld met onze verhouding tot onszelf en met God.

Als wij oprecht de hulp van onze Hemelse Vader zoeken en de stappen waaruit bekering bestaat volgen, dan zullen wij vrede en vreugde vinden, zowel in dit leven als in de eeuwigheid.

Ons is de grote kans gegeven om de vrede van de bekering en de vreugde van de vergeving te ondervinden en dan anderen dezelfde weg te wijzen. Wanneer wij die vrede eenmaal gevonden hebben, dienen wij ervan te getuigen en anderen te onderwijzen hoe zij die vrede kunnen verkrijgen. Dit kunnen wij doen door lankmoedig, vriendelijk, zachtmoedig te zijn, en door de reine liefde van Christus te hebben voor alle mensen waarmee wij in aanraking komen. Dit is onze roeping als heiligen der laatste dagen. Dit is onze grote vreugde en onze zegen. □

Suggesties voor huisonderwijzers

Enkele punten waar de nadruk op gelegd zou kunnen worden

Misschien zou u de volgende punten naar voren willen brengen bij uw huisonderwijs:

1. God wil ons graag vergeven. Hij wil dat wij naar volmaaktheid streven en ons eigen leven beheersen.

2. Berouw begint met een grondig besef van onze schuld. Daarvoor is nodig dat wij onze daden erkennen zonder enig voorbehoud en zonder te proberen ze goed te praten.

3. Het nalaten van bepaalde zonden vereist dikwijls het uit de weg gaan van mensen, plaatsen, dingen, en omstandigheden die verbonden zijn aan de overtreding.

4. Wij moeten onze zonden erkennen en ze zowel aan onszelf als aan onze Hemelse Vader belijden. Bijzonder ernstige fouten moeten ook aan de bisschop beleden worden.

5. Wij behoren zo goed mogelijk goed te maken wat wij misdaan hebben. Daarna is een

leven van goede werken een bewijs van onze bekering.

6. De Heer kan ons niet vergeven in onze zonden; Hij kan ons alleen verlossen van onze zonden als wij deze verzaakt hebben. De verzoening van de Heiland kan ons niet zalig maken, tenzij wij ons bekeren.

7. Als wij oprecht de hulp van onze Hemelse Vader zoeken en de stappen der bekering volgen, zullen wij vrede en vreugde vinden, zowel in dit leven als in de eeuwigheid.

Wenken voor de bespreking

1. Vertel iets over uw eigen gevoelens of ervaringen met de zegeningen van bekering. Vraag de gezinsleden hun gevoelens hierover uit te spreken.

2. Zijn er teksten uit de Schriften of andere aanhalingen in dit artikel die het gezin kan voorlezen en bespreken?

3. Zou deze bespreking meer inhoud kunnen krijgen als er eerst met het hoofd van het gezin over gesproken was?

Op mijn bureau staat een met de hand uit klei vervaardigd schaapje. Het is enigszins gehavend. Ik laat het daar staan om mijzelf eraan te herinneren waarom ik 's morgens in feite opsta.

In de jaren 71-72 was ik gestationeerd in een groot opleidingscentrum van de Amerikaanse luchtmacht. In dit centrum bevonden zich veel eenzame, soms onzekere alleenstaanden. In een poging aan hun behoeften te voldoen besloten mijn vrouw, Kathleen, en ik om iedere week een speciale gezinsavond te organiseren bij ons thuis. Iedere zondagavond was onze huiskamer propvol jonge mensen, soms wel zo'n zestig tot zeventig man, waarvan er vele gefrustreerd waren. Zij speelden met onze kinderen, praatten met elkaar, en hadden een beetje het gevoel dat zij weer thuis waren. Wij

trakteerden wat, zongen, deden spelletjes, en hadden soms goede gesprekken. De bedoeling van de avonden was gewoon ze te laten weten dat zij de moeite waard waren en dat zij een plaats hadden waar zij zich konden ontspannen.

Nadat wij deze gezinsavonden een aantal maanden gehouden hadden, besloten mijn vrouw en ik eens te experimenteren met een wat ongebruikelijke activiteit. Op een avond vroegen wij onze jonge vrienden de betekenis van de gezinsavond in hun leven tot uitdrukking te brengen. Wij deelden potloden, papier, scharen, kleurstiften, klei, speelgoed en andere voorwerpen rond, en moedigden ze aan om datgene uit te kiezen dat ze dachten nodig te hebben. Toen lieten wij ze drie kwartier lang hun gang gaan.

Wat volgde was een zeer genoegzame

Het schaapje van klei

Russell Osmond

---

avond, vol gelach, prettige herinneringen en ernstige persoonlijke overdenkingen. Iedereen kreeg een beurt, las een gedicht voor, liet een tekening zien, beschreef een plaatje, of praatte maar wat tegen een gehoor waar hij zich thuis bij voelde.

Er waren echter twee jongelui, die heel verschillend waren van de anderen. De ene, een luidruchtige, nogal onplezierige jongeman die niemand echt mocht, schreef een gedicht, een erg gevoelig gedicht, waarbij hij gebruik maakte van wiskundige uitdrukkingen. Niemand begreep het, behalve hijzelf. Maar wij wisten dat wij hem een plaats hadden gegeven waar hij zich vrijelijk uit kon spreken, en wij moedigden hem aan dat ook te doen. Als gevolg daarvan voelde hij zich veilig en op zijn gemak. Maanden later ontdekten wij dat die avond waarschijnlijk een keerpunt in zijn leven was geweest die hem zijn plannen om zelfmoord te plegen had doen opgeven. Hij was heel erg gedeprimeerd geweest en die ervaring was de eerste die hem had doen inzien dat het leven de moeite waard kon zijn. Wij hoorden dit toen hij ons helemaal uit Turkije opbelde om „dank u” te zeggen. Dit alleen al maakte een hele hoop opofferingen de moeite waard.

De andere jongeman, John, was uitzonderlijk rustig. Hoewel hij naar onze gezinsavonden kwam, zat hij altijd in een hoekje, en zei nooit iets. Als anderen probeerden een gesprek met hem aan te knopen, reageerde hij niet. Kathleen en ik nodigden hem uit op andere dagen van de week eens langs te komen, maar hij kwam niet. Wij probeerden alles wat wij konden bedenken om hem ertoe te brengen zich te uiten en hem te laten weten dat hij de moeite waard was. Hij reageerde nooit. Wij maakten ons bijzonder veel zorgen om hem omdat hij alle

symptomen toonde van iemand die zich helemaal terugtrekt uit de samenleving, en wij niet meer wisten hoe wij tot hem konden doordringen, om hem te laten weten dat ook hij als mens de moeite waard was en dat hij de wereld meer te bieden had dan de strepen op zijn mouw. Gedurende die bijzondere gezinsavond-activiteit overtuigde John ons dat wij niet langer zo bezorgd om hem hoefden te zijn.

Aan het begin van de opdracht nam hij een stuk klei en installeerde zich ermee in een hoek van de huiskamer. Daar verborg hij zich als het ware en bleef daar het grootste gedeelte van de avond stilletjes zitten terwijl hij aan zijn klei werkte. Zo nu en dan glimlachte hij als iemand in de groep liet zien wat hij van de opdracht gemaakt had. Maar in het algemeen toonde hij weinig emoties en zei absoluut niets. Toen iedereen een beurt had gehad behalve John, drongen wij er bij hem op aan ook iets te zeggen.

Tot onze verrassing stond John op en zei: „In de Bijbel staat er een verhaal over een herder die een schaap verloren heeft. Deze herder maakte zich volgens het verhaal erg veel zorgen over dat verloren schaap, zodat hij de rest van de kudde achterliet en op zoek ging naar het verdwaalde dier. Ik heb het gevoel dat ik het verloren schaap ben, en u hebt mij gevonden. Ik wil u dit schaapje van klei geven om u mijn dankbaarheid te tonen.”

Toen ging hij zitten. Niemand zei een woord, maar ik betwijfel of er iemand in de kamer was die geen tranen in zijn ogen had.

Ik kan geen betere reden bedenken 's morgens op te staan dan om de lammeren van mijn Vader te weiden. Daarom, om dat niet te vergeten, houd ik Johns geschenk op mijn bureau – altijd. □

DE FORMULE DIE ONS HUWELIJK REDDE

Judith Long

„Gaan wij van ons huwelijk een succes maken, of niet?” vroeg hij.

Wij waren zeven maanden getrouwd, waarvan ik er zes in verwachting was. Ik zat op het bed terwijl de tranen langs mijn wangen stroomden en neervielen op mijn nachtpon. Ik kon mijn man geen antwoord geven!

Jim, een niet-lid en onderluitenant aan boord van een torpedojager van de Verenigde Staten, zeilde om de andere week de haven van San Diego, Californië, uit. Hij hield van zijn werk, zijn vrienden aan boord, en vond het fijn thuis te komen bij zijn vrouw. Maar ik voelde mij ellendig. Om de andere week was ik alleen in een vreemde stad, zonder vrienden, zonder familie, en geen contact met de kerk (omdat ik inactief was). Ik voelde mij dikwijls gedepimeerd. Morgenziekte, misselijkheid en een steeds dikker wordende taille deden er ook geen goed aan. Ik had het gevoel dat ik in de val gelopen was!

Aan het eind van iedere week op zee, kwam Jim terug, altijd even optimistisch en hij verwachtte dan een gelukkige, blijlachende echtgenote te vinden. Maar na te veel dagen in eenzaamheid doorgebracht te hebben was ik allesbehalve opgewekt. Er hing een donkere, droefgeestige sfeer in onze huurbungalow. Ik begon aan alles te twifelen. Ik was niet zeker of ik wel van hem hield. Het leek wel dat hij mij, noch mijn verlangens, begreep. Was dit wat huwelijksgeluk veron-

dersteld werd te zijn? Wij hadden al geprobeerd het uit te praten, maar iedere keer hadden wij slechts oppervlakkige problemen op kunnen lossen. Wij waren nooit doorgedrongen tot de kern.

Nu zaten wij tegenover elkaar op het bed, ons bewust dat onze verhouding ernstig gevaar liep. Wat moesten wij doen? Het woord *scheiding* kwam op. Was dat wat wij wilden? Er zat zo iets definitiefs, zo permanents in dat woord en onwillekeurig huiverden wij. Maar hoe konden wij veranderen?

Wij zaten daar in stilte en dachten na. Toen keek Jim op. „Judith,” zei hij, „ik geloof dat ons probleem er een van zelfzucht is. Ben jij bereid om oprecht je best te doen en een experiment aan te gaan? In de komende dertig dagen zal ik alleen aan jou denken en aan wat jij nodig hebt, en jij denkt alleen aan mij en aan wat ik nodig heb. Als aan het eind van die tijd ons huwelijk niet beter geworden is, dan zullen wij ... over een andere oplossing praten.”

Ik stemde erin toe, ik wilde zo graag gelukkig zijn.

„Maar voor één ding moeten wij oppassen,” waarschuwde Jim, „wij mogen niet van tevoren bepalen wat de ander behoort te doen en zijn daden dan vergelijken met wat wij graag gewild zouden hebben. Wat wij willen hebben kon wel eens niet in verhouding staan tot wat wij krijgen en het is mogelijk dat wij teleurgesteld zullen worden. Wij zullen

ons helemaal moeten concentreren op wat wij voor elkaar kunnen doen."

De volgende morgen gleed ik vroeg uit mijn bed, vechtend tegen de misselijkheid en de omfloerste ogen. Jim hield van een stevig en warm ontbijt. Ik gaf de voorkeur aan uitslapen en een licht ontbijt. Ik maakte een uitgebreid ontbijt voor hem klaar. Jim rook de maaltijd en kwam glimlachend de keuken binnen. Dat was dan mijn uitslapen! Hoewel ik iedere morgen weer last had van misselijkheid, maakte ik bijzondere ontbijten klaar.

„Judith, ik kijk er naar uit om 's morgens op te staan, alleen maar om te zien wat voor lekkers er op tafel staat," zei Jim, „je bent een geweldige kokkin. Ik vind het heerlijk!"

Na deze aanmoediging werden mijn ontbijten steeds beter en daarmee mijn bereidheid om ze klaar te maken.

De volgende grote verandering kwam in de weken die Jim voor zijn werk

doorbracht op zee. Ik begon iedere dag te wandelen, maakte een praatje met de kruidenier en zijn vrouw, verdiepte mij in opbouwende lectuur en muziek, en sloot iedere gedachte aan zelfmedelijden uit. De vrijdagen vergden lange voorbereidingen. Ik wist dat hij zich in zijn enthousiasme voorstelde dat ik bij zijn thuiskomst de deur uit zou rennen om mij in zijn armen te werpen, en dat deed ik dus! Toen leidde ik hem in het huis naar een met zorg voorbereide maaltijd. De romantiek bloeide weer op!

Op een avond zei hij: „Ik zou er wel voor voelen om naar de bios te gaan. Zou jij ervoor voelen?" In feite was ik moe en had ik er aan gedacht vroeg naar bed te gaan, maar ik dacht aan onze afspraak en pakte mijn jas. Misschien was het moeilijkste wel dingen te doen waar je geen zin in had, zonder je ongelukkig te voelen. De sleutel, tot alles, zo ontdekte ik, is je houding. Ongemak wordt onbetekenend

als men er oprecht naar verlangt het de ander naar de zin te maken.

Natuurlijk was ik het niet alleen die de veranderingen in ons huwelijk teweeg bracht. Jim hield zich ook aan zijn deel van de afspraak – en hij deed het op manieren waarvan hij wist dat ze mij het meest zouden aanspreken. Zijn grootste bijdrage was persoonlijke aandacht. Het gebruikelijke vijf minuten masseren van mijn pijnlijke ledematen en rug breidde zich uit tot een uur, wat mijn zenuwen kalmeerden en mijn lichaam goed deed. Hij zorgde ervoor dat wij meer tijd hadden om te praten en ons te ontspannen, door mij in de weekeinden mee naar buiten te nemen in de zonneschijn, naar het strand, of naar het park, waar wij gingen boogschieten of picknicken. En hij luisterde met meer aandacht naar wat ik voelde en meemaakte. Hij merkte hoe gemakkelijk ik mijn zelfvertrouwen verloor en daarom herinnerde hij mij aan mijn positieve eigenschappen, als ik daar last van had, om mijn ego op te peppen.

Hoewel hij nog maar drieëntwintig jaar was, had Jim aan boord het bevel over honderd man, die voor hem in de houding sprongen en dagelijks zijn bevelen opvolgden. Soms had ik hem ervan verdacht dat hij onbewust hetzelfde gedrag van mij verwachtte. Maar gelukkig verdween die scherpe kant in zijn optreden tijdens de dertig dagen van ons experiment. Binnen twee weken begon ik mij bemind en gewaardeerd te voelen.

Onze afspraak om ons uiterste best te doen betekende dat wij de behoeften van de ander altijd in onze gedachten moesten houden; het betekende ons iedere dag af te vragen „Wat kan ik voor hem/haar doen? Hoe kan ik laten zien dat ik er belang aan hecht?” Het betekende voor ons beiden letterlijk alle neigin-

gen om „Ik verlang!” en „En ik dan?” en „Waarom doet hij/zij dit of dat niet?” uit te bannen.

In het begin waren de veranderingen in ons huwelijk gedragsveranderingen, maar zij waren gebaseerd op het ware beginsel van onzelfzuchtigheid, en onze daden werden geleid door ons begrip en onze aanvaarding van dat beginsel.

Wij deden wat wij konden om het de ander naar de zin te maken, en al doende ontdekten wij het begin van de ware liefde. Alles wat er voor nodig was was te geven in plaats van te nemen; attent te zijn in plaats van onachtzaam; de ander een plezier te willen doen, in plaats van aan eigen pleziertjes te denken.

Ongeveer een jaar later voegde een oudere vriend nog iets van zijn wijsheid toe aan onze formule: „Denk aan het huwelijk alsof het een lege pot is, die erop wacht gevuld te worden,” zei hij. „Iedere vriendelijke daad voegt een lepel vol suiker aan de pot toe; iedere zelfzuchtige daad neemt er een uit. Zal de pot aan het eind van het jaar leeg zijn of boordevol? Zal je huwelijk bitter zijn of zoet?”

Hoewel wij onszelf aanleerden niet zelfzuchtig te zijn, betekende dit nog niet dat wij minder ons best hoefden te doen; wij moesten ons voortdurend inspannen. De tekenen dat er huwelijksproblemen dreigden waren gemakkelijk te onderkennen, en in de daaropvolgende jaren moesten wij soms teruggaan naar onze eerste afspraak om weer eens ons uiterste best te doen om ons gedrag te verbeteren.

Nadat wij zes jaar getrouwd waren, kwam ik tot het besef dat het evangelie waar was. Ik ben er absoluut van overtuigd dat onze voorgaande pogingen om elkaar te dienen en het de ander naar de zin te maken, gedeeltelijk de reden waren waarom Jim erin toestemde de kerk te onderzoeken en de zendelingen te laten komen. Ik werd weer actief, Jim werd gedoopt, en een jaar later werden wij in de tempel aan elkaar verzegeld.

De volgende zes jaren gingen snel voorbij en ons huwelijk werd steeds beter dank zij het fundament en de toepassing van de evangeliebeginselen.

Toen op een avond kwam Jim thuis van een instituutklas. Hij vroeg mij over enkele uitdrukkingen die hij daar gehoord had. „Weet jij wat zij betekenen?” Hij noemde ze op maar zij zeiden mij niets. „Ik heb geen idee wat ermee bedoeld wordt,” antwoordde ik. Terwijl wij erover spraken, kwam de gedachte, beangstigend en zelfs verstikkend, dat wij de beginselen van het evangelie dat wij meenden te geloven, niet ten volle begrepen, dat onze kennis slechts oppervlakkig en onvolledig was.

Wij begonnen onmiddellijk aan een geconcentreerd studieprogramma. Wij gingen weer terug naar het begin om geloof, doop, bekering, en de Heilige Geest te begrijpen. Wij kozen onze vakanties met het speciale doel om samen te

kunnen studeren, weken of weekeinden, in rustige plaatsen waar wij ons konden ontspannen, studeren, bidden en mediteren.

Groei en begrip gingen met sprongen vooruit, maar ook wel regel op regel. Onze inspanning betekende opnieuw onzelfzuchtigheid, het zo nu en dan opofferen van andere interesses, om de ander bij te kunnen houden en wat wij leerden door het hele gezin. Wanneer een van ons het wat kalmer aan deed, had dit zijn weerslag op het hele gezin, en niemand wilde daar de schuld van hebben.

Ook nu nog zijn evangeliestudie en dienstbetoon belangrijke activiteiten bij ons thuis, voorrechten waar wij zeer aan gehecht zijn. Als wij terugkijken, dan schijnen onze eerste successen maar gering, maar wij zullen ons altijd een zekere lichtstraal herinneren die op een late winteravond tot twee wanhopige, zoekende, pasgetrouwen kwam. Het evangelie heeft opnieuw bevestigd dat onzelfzuchtigheid en dienstbetoon waarlijk een belangrijk onderdeel zijn van de formule die onze Hemelse Vader aan een duurzaam huwelijk gaf. □

Geïllustreerd door Keith Christensen.

Ik heb een vraag

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Vraag:

Ons is aangeraden om een jaarvoorraad aan voedsel, kleding, en zo mogelijk, brandstof aan te leggen. Zou u uit kunnen leggen wat als een tegenstrijdigheid tussen deze raad en 3 Nephi 13:26 kan worden beschouwd?

Kenneth H. Beesley

Antwoord:

Kenneth H. Beesley, voorheen een van de directeurs van de welzijnszorg van de kerk

Er is geen tegenstrijdigheid wanneer de raad in 3 Nephi 13:26 („Ziet naar de vogelen des hemels; zij zaaien noch maaien, en verzamelen niet in schuren; nochtans voedt uw hemelse Vader ze”) of in Lucas 12:22–34 in context wordt beschouwd. Deze woorden, die een deel van de bergrede zijn (zie Matteüs 6:25–34), waren niet gericht tot de leden van de kerk in het algemeen, maar tot de apostelen en enkele van de discipelen die als zendeling waren geroepen. Deze mensen werd aangeraden hun beslommingen van elke dag te verlaten en al hun tijd aan het prediken van het evangelie te wijden. Wij verwachten hetzelfde van degenen die de algemene autoriteiten van de kerk worden genoemd of van full-time zendingelingen.

„De heiligen in het algemeen zijn nu niet en nog nooit gevraagd om hun bezittingen te verkopen (zie Lucas 12:33) en niet te zorgen voor de stoffelijke behoeften van het heden of de toekomst. Als onderdeel van hun sterfelijke beproeving worden de ware volgingen van de Meester eerder verwacht voor zichzelf en hun gezinnen te zorgen.” (Leer en Verbonden 75.) (Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, deel 1, blz. 243.)

Het is niet nodig om de raad, die onze leiders ons met betrekking tot paraatheid de afgelopen veertig jaar steeds weer geeft, in twijfel te trekken. Dergelijke raad wordt nagenoeg op iedere algemene conferentie weergegeven. Bisschop Victor L. Brown, de presiderende bisschop van de kerk, heeft bijvoorbeeld tijdens de algemene conferentie van april 1980 gezegd:

„Het fundamentele uitgangspunt van de welzijnszorg is dat u en ik voorzien in onze eigen behoeften. Ingeval van een economische ramp zal de kerk alles doen wat ze kan om leed te verzachten door aan te vullen wat de leden zelf hebben kunnen doen. Maar ze kan voor de heiligen niet datgene doen wat hun nu al langer dan veertig jaar is voorgehouden zelf te doen, namelijk, een jaarvoorraad aan levensmiddelen, kleding, en waar zo mogelijk brandstof op te bouwen; om geld achter de hand te hebben; en om de kunst van het eenvoudig verbouwen van levensmiddelen te verstaan. Al die jaren is deze goede raad ons tenminste tweemaal per jaar voorgehouden. Sommigen hebben die goede raad van de broeders opgevolgd en zijn voorbereid, net

als de vijf wijze maagden. Maar er zijn er ook die, net als de vijf dwaze maagden, niet voldoende olie in hun lampen hebben. (Zie Matteüs 25:1–13.)” (*De Ster* van november 1980, blz. 162–163.)

Als heiligen der laatste dagen wordt ons aangeraden moestuinen aan te leggen, te naaien en zelf huishoudelijke artikelen te maken. Wij zouden er ook verstandig aan doen als wij voedsel leerden wekken, invriezen en drogen. In de tegenwoordige economische toestand is het ook van hoe langer hoe groter belang om wat geld te sparen. Door de meesten van ons moet een huur of hypotheek worden opgebracht. In geval van werkeloosheid, ziekte of dood, is er bijna altijd een onmiddellijke en blijvende behoefte aan geld om de maandelijkse rekeningen of onverwachte medische, juridische, begrafenis- of andere kosten te betalen.

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: „Ik houd van de manier waarop de zustershulpvereniging persoonlijk en gezinsparaatheid onderwijst als ‚vooruitziend leven‘. Dit houdt in zuinig omgaan met onze energiebronnen, een verstandig financieel beleid voeren, volledige aandacht schenken aan onze gezondheid, voldoende voorbereiding op verdere studie en beroepsopleiding plegen, de juiste aandacht aan huishouding en jaarvoorraad wijden, alsook emotionele veerkracht ontwikkelen.” (*De Ster* van april 1978, blz. 126.)

Wij worden ook aangeraden om ons voor te bereiden op een zending. Wanneer er zulk een oproep komt, zullen wij gevraagd worden onze normale activiteiten voor een tijd op te geven en al onze tijd, talenten en middelen te wijden aan onze zendingsopdracht. □

Vraag:

Zou u mij willen helpen een beter begrip te krijgen van Leer en Verbonden 107:36? Deze tekst gaat over het gezag van de hoge raden van ringen.

Antwoord:

Roy W. Doxey,
directeur van het coördinerend
leerplancomité

Roy W. Doxey

Wanneer ik denk aan kerkelijke raden, gaan mijn gedachten altijd naar deze uitspraak van president Stephen L. Richards, raadgever van president David O. McKay:

„Ik geloof niet dat het voor welke priesterschap ook mogelijk is om te slagen zonder het geniale systeem van ons kerkelijk bestuur over te nemen. Wat is dat geniale systeem? Naar mijn mening vindt de genialiteit van ons kerkelijk bestuur zich in het feit, dat er bestuurd wordt door middel van raden. De Raad van het Presidium, de Raad der Twaalf, de raad van het ringpresidium, of het quorum als u aan dat woord de voorkeur geeft, de raad van de bisschop, en het quorum of de raad van het quorumpresidium. Ik heb voldoende ervaring opgedaan om de waarde van raden te onderkennen. Er gaat nauwelijks een dag voorbij waarop ik niet de wijsheid, Gods wijsheid, zie van het instellen van raden om zijn koninkrijk te regeren. In de geest waarmee wij werken kunnen mannen bij elkaar komen met schijnbaar afwijkende visies en zeer verschillende achtergronden, en onder de invloed van die geest, door samen te beraadslagen, kunnen zij tot overeenstemming ko-

men. En daarom zeg ik dat die overeenkomst altijd juist is. Die overeenkomst stelt de wijsheid van de raad voor, die onder invloed van de Geest tot dat besluit is gekomen.” (*Conferentie Report* van oktober 1953, blz. 86.)

Hoewel de hoge raad van de ring hier niet vermeld wordt kan er dezelfde waarde aan worden gehecht.

In 1835, toen afdeling 107 van de Leer en Verbonden werd geopenbaard, waren er twee hoge raden, één in Ohio en één in Missouri. Die ene in Ohio werd het eerst georganiseerd en de notulen van die organisatie zijn te vinden in afdeling 102. Deze notulen zijn in sommige opzichten richtlijnen voor de hoge raden van deze tijd, vooral wat het functioneren van rechtbanken betreft. Daar het de enige hoge raad in de kerk was toen hij georganiseerd werd (februari 1834), werd de hoge raad te Kirtland gepreseed door het Eerste Presidium en had algemene rechtsbevoegdheid over de gehele kerk. Dit plaatste de hoge raad in een unieke positie (zie Leer en Verbonden 102:9-10). Over die hoge raad, heeft president Taylor gezegd:

„In Kirtland, Ohio, werden zeer veel dingen geopenbaard aan de profet. Er

was toen een Eerste Presidium dat de hoge raad in Kirtland presideerde. En die hoge raad, met een ander die zich in Missouri bevond, waren de enige hoge raden die bestonden. Zoals ik gezegd heb, werd de hoge raad in Kirtland gepresideerd door Joseph Smith en zijn raadgevers, daarom waren er bepaalde dingen hiermee verband houdend, die op zichzelf heel uniek waren. Er is gezegd dat wanneer zij niets konden vinden over een bepaald beginsel waarmee zij in hun vergaderingen werden geconfronteerd, het presidium tot de Heer ging om openbaringen te krijgen over dit onderwerp." (*Journal of Discourses*, deel 19, blz. 241.)

De hoge raad te Kirtland verschilde daarom van de hoge raad in Missouri en van de hoge raden heden ten dage, omdat hij algemene rechtsbevoegdheid had in de kerk. Omdat het Eerste Presidium erover presideerde vormde de hoge raad in Kirtland „een raad, die in gezag aangaande de zaken der kerk in al zijn besluiten gelijkwaardig is aan de Raad van het presidentschap (het Eerste Presidium), of aan de reizende Hoge Raad (de Twaalf Apostelen).” (Leer en Verbonden 107:36.)

In het volgende vers (37), verwijst de Heer naar de hoge raad in Missouri (Zion), die niet het Eerste Presidium als presiderende ambtenaren had als zijnde „een raad, die in gezag aangaande de zaken der kerk in het nemen zijner besluiten gelijkwaardig is aan de Raad der Twaalven in de ringen van Zion.” Deze hoge raad, en welke andere hoge raad in de ringen ook die uit twaalf leden bestaat en die hier de „Raad der Twaalven in de ringen van Zion” wordt genoemd, zijn in gezag gelijkwaardig aan elkaar.

De groei van de kerk was van tevoren besloten en bekend in de profetie. (Zie Leer en Verbonden 65:2.) Dat er andere ringen dan die in Ohio en Missouri georganiseerd zouden worden was ook bekend, want de Heer maakte dit duidelijk in Leer en verbonden 101:21: „Totdat de dag komt, dat er voor hen (de heiligen) geen ruimte meer wordt gevonden; en dan heb Ik andere plaatsen, die Ik hun zal aanwijzen, en deze zullen pinnen (ringen) worden genoemd voor het tentdoek of de sterkte van Zion.”

Naarmate er ringen worden georganiseerd, worden er ook hoge raden geformeerd om de ringpresidiums bij te staan in het besturen van de ringen. Geen van deze hoge raden heeft rechtsbevoegdheid over de beslissingen van het Eerste Presidium of het Quorum der Twaalf. De rechtsbevoegdheid van een hoge raad van een ring is beperkt tot die ring waarin de raad georganiseerd is. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Geen gevestigde hoge raad heeft het gezag om naar de kerken buiten zijn gebied te gaan en de zaken daar te regelen, want dit is de taak van de Twaalf. Geen hoge raad zal ooit georganiseerd worden behalve in Zion of een van haar ringen.” (*History of the Church*, deel 2, blz. 220.)

Bovendien heeft hij gezegd: „De hoge raad heeft niets te maken met de Twaalf, of de beslissingen van de Twaalf. Maar als de Twaalf een fout zou begaan, dan zouden zij slechts verantwoording af moeten leggen aan de algemene raad van de autoriteiten van de gehele kerk, volgens de openbaringen.” (*History of the Church*, deel 2, blz. 285.) □

Een gesprek met het algemeen presidium van de zustershulpvereniging

---

Vraag: *Wat voor nieuws is er in de zustershulpvereniging heden ten dage?*

Zuster Barbara B. Smith, algemeen presidente van de zustershulpvereniging: Voor ons is 17 maart de honderdeneenenveertigste verjaardag van de organisatie van de zustershulpvereniging in 1842. Dit is een nieuw tijdperk voor vrouwen – een tijd van grotere mogelijkheden, van meer keus voor persoonlijke ontwikkeling en dienstbetoon, van meer mogelijkheden

om de reikwijdte van het verstand en het hart te vergroten.

De zustershulpvereniging krijgt een nieuw gezicht en een nieuwe klank, omdat er nu zusters van vele natiën die andere talen spreken lid van zijn. De universele beginselen van het evangelie van Jezus Christus brengen de volkeren wel heel dicht bij elkaar.

Ik denk dat de Heer ons op deze tijd heeft voorbereid. Hij heeft er bij ons op aangedrongen kennis op te doen van

Nieuwjaarsconcert in Utrecht

Op 7 januari werd in Utrecht het langzamerhand traditionele "Nieuwjaarsconcert" gehouden. Wat aan het programma het meest opviel, was de grote verscheidenheid aan presentaties. Dat lag vooral aan het grote aantal musici. Zes pianisten, vier gitaristen, acht zangeressen, vijf zangers, een organist, een tubaspeler, een klarinettist, een fluitist en een violist hebben hun toehoorders van het ene in het andere muzikale uiterste doen vallen.

Muziek van de grote klassieke componisten, liedjes uit musicals, geestelijke liederen en liefdesliederen, jazz en moderne, lichte muziek wisselden elkaar af. Vooral de professionele bijdragen van Jan Lingen (orgel), Hans Baantjer (gitaar), Tony Myatt (bas-tuba) en Johan Bijhold (piano) mogen met ere genoemd worden, zelfs al hadden we wat moeite om in de lage bromtonen van de tuba muziek van Bach te herkennen, al had de gitarist last van stijve vingers vanwege

de kou, en al had Bach nooit kunnen denken dat zijn orgelmuziek nog eens op elektronische instrumenten gespeeld zou worden, het was duidelijk dat deze broeders in muzikaal opzicht heel wat te bieden hebben.

Zangstemmen variërend van een zware bas (Rien Kooijman) tot een hoge sopraan (Margriet Noot) lieten zich horen in o.a. opera- en musical-fragmenten. Een heel ander genre kwam aan bod dankzij zangeres Marina Noorlander en de zingende en gitaarspelende broeders Geert Geertsma en Henk van Grondelle. Van de familie Brouwer was het het zesjarige violistje Amy dat de show stal. Een door Frans Heijdemann en Jan Lingen gespeelde bewerking voor piano en orgel van "De Heer is mijn Herder" vormde het gewaardeerde besluit van deze avond. Het Utrechtse nieuwjaarsconcert is een traditie die het waard is - liefst op een nog hoger peil en voor een groter publiek - te worden voortgezet.

Activiteiten in Almelo

In Almelo werd op 28 november een haardvuurvond gehouden voor leden en (veel) onderzoekers. Een programma met geestelijke muziek werd verzorgd door br. Frans Heijdemann uit Almelo en br. Jan Lingen uit Hengelo, die beiden zowel orgel als clavecimbel speelden. Met medewerking van zang- en fluitstudenten van twee conservatoria werd vooral muziek uit de Barok ten gehore gebracht. De aanwezigen waardeerden zowel de muziek als de toelich-

tingen, waarin over de componisten werd verteld, maar ook de relatie van aria- en liedteksten met verschillende Bijbelverhalen werd verduidelijkt.

Op 17 december hield de gemeente Almelo een Kerstdiner. Zusters van de ZHV hadden een heerlijke maaltijd verzorgd, die de leden in een gezellige sfeer hebben genoten. De avond werd verder doorgebracht met toepasselijke activiteiten.

*Beelden
van de muziekavond
in Almelo.*

Bazar te Emmen

Het district Groningen hield op 9 november een muzikale activiteitenmiddag en een bazar in het kerkgebouw te Emmen. Het programma was voorbereid door het Jonge Vrouwen-presidium en het Muziekcomité van het Groningse district. Leden van het muziekcomité speelden piano- en orgelmuziek, en zorgden tevens voor een "komische noot". Ook enkele nog heel jonge leden uit Friesland lieten horen hoe ver zij hun

talenten voor piano- en orgelspel al hadden ontwikkeld. Lichte muziek werd verzorgd door de Jonge Vrouwen uit Groningen en door de familie Wolthers, tevens werden er muzikale spelletjes gedaan. Een jeugdwerkkoor en een jonge vrouwen-koor zongen liederen uit hun eigen liederboeken, er waren liedjes te horen uit de Mormoonse musical "My turn on earth", een ZHV-koor en een gemengd koor zongen lofzangen die we

De jongste organist van het district - Robert Jan August.

VAN
VRIEND
TOT
VRIEND

Barbara B. Smith,
algemeen presidente van
de zustershulpvereniging

Joleen Meredith

„Op een keer vertelde mijn moeder mij dat ik een verjaarsfeestje mocht geven en dat ik iedereen mocht uitnodigen die ik maar wilde. Wij besloten echter dat acht kinderen wel zo ongeveer genoeg zou zijn. Maar toen ik op school kwam en naar al de kinderen in mijn klas keek, kon ik niet beslissen wie ik niet zou uitnodigen, dus nodigde ik ze allemaal uit zonder er iets van tegen mijn moeder te zeggen. In plaats van acht kinderen waren er vierenveertig op mijn feestje! Zij lachte er alleen maar om en deed wat meer koekjes in de oven. Tegen de tijd dat wij onze spelletjes

gedaan hadden, kon zij alle kinderen op iets lekkers trakteren. Veel moeders zouden zich geen raad geweten hebben, maar mijn moeder wel.

Mijn moeder leerde ons de waarde van werken kennen. Wij hadden zaterdags onze eigen taken, en wij maakten ons werk altijd af voordat wij gingen spelen. Wij schrobden, stoffen, maakten schoon, en stofzuigden omdat moeder geloofde dat wij al jong moesten leren hoe die dingen gedaan moesten worden. Zij maakte van bijna alles een spelletje; wij deden alsof de vaat mensen waren

die aan het verdrinken waren en dat wij moesten proberen ze te redden. Het was fijn om bij haar te zijn, want zij leerde ons plezier te hebben in alles wat wij deden.”

Zuster Smith haalde veel herinneringen op van haar moeder en andere leden van haar interessante familie. Haar vader was herenkapper. En haar grootmoeder praktiserend dokter en chirurg, wier tweede man een ponyruiter was, een van die ruiters die op snelle paarden de expresspost van Missouri naar Californië brachten. Als jongeman werd hij eens door Indianen gevangen genomen.

„Ik herinner mij dat ik wel eens bij oma ging logeren toen ik erg jong was,” herinnert zuster Smith zich. „Op een dag nam zij mijn broer en mij mee om naar een bevalling te gaan. Wij hadden al een hele tijd in de auto gezeten toen de kinderen, die daar in de buurt woonden ons uitnodigden om met hen te komen spelen. Wij stapten uit de wagen en renden met zijn

allen naar de achterkant van het huis, waar wij door het raam mijn oma zagen die bezig was een pasgeboren baby te baden. Plotseling keek zij op en zag een raam vol kleine gezichtjes die naar binnen gluurden. Ik herinner mij hoe zij haar hoofd achterover gooide en lachte! Zij was niet boos op ons dat wij de auto verlaten hadden. Ik neem aan dat zij wel begreep, dat wij onrustig geworden waren toen wij zo lang op haar moesten wachten.

Op de dankdag voor het gewas zaten wij bij oma met zijn vijftigen aan tafel. Ik herinner mij hoe heerlijk ik dat vond met zoveel mensen die van elkaar hielden samen aan tafel te zitten. En dan ging opa voor in gebed; ik kan mij nog goed dat gelukkig, veilige gevoel herinneren dat ik toen had in die familiekring.”

Zuster Smith herinnert zich ook enkele vurige gebeden uit haar jeugd. „De dag dat ik gedoopt zou worden, lukte het mijn moeder niet een parkeerplaats te vinden voor haar auto, en zij liet mij daarom alleen de tabernakel op het tempelplein binnengaan. De zusters die

daar waren hielpen mij mij klaar te maken en ik ging naar de doopruimte en ging daar zitten. Mijn moeder was er nog steeds niet. Ik was zo zenuwachtig dat ik nauwelijks stil kon zitten. Het enige wat ik kon bedenken was mijn Hemelse Vader te bidden ervoor te zorgen dat mijn moeder gauw bij mij zou zijn. Terwijl ik nog aan het bidden was, kwam zij binnen, en ik wist dat mijn gebed verhoord was.

Ik herinner mij nog een ander bijzonder gebed. Mijn broer had een pijnlijk gezwel. De dokter had ons gezegd dat hij geopereerd moest worden. Onze huisonderwijzers kwamen en samen met vader zegenden zij hem. De volgende dag kwam de dokter nog even langs en het gezwel was verdwenen.”

Zuster Smith herinnert zich ook nog voorvallen die zij meegemaakt heeft op het jeugdwerk en op de zondagschool: „Op een keer had ik een tweeënehalfminuut toespraakje gegeven en ik dacht dat ik het behoorlijk gedaan had. Maar een zekere broeder zei: ‚Je hebt mij werkelijk teleurgesteld.‘ Ik had een beetje het gevoel alsof ik een klap in mijn gezicht kreeg. ‚Wat heb ik dan niet goed gedaan?’

Hij zei: ‚Je hebt niet geglimlacht.’”

Ik denk dat dat mij heeft helpen begrijpen dat je dikwijls moet glimlachen om de mensen zich op hun gemak te doen voelen. Sinds ik geleerd heb oprecht tegen mensen te glimlachen, heeft dat veel verschil uitgemaakt in mijn leven. Glimlachen is een teken van vriendschap. Onze Hemelse Vader heeft gezegd dat één van onze doelen hier is vreugde te ervaren. Glimlachen is een middel om dat doel te bereiken.

Als boodschap aan de kinderen in de hele wereld zegt zuster Smith: „Houd van je ouders en eer en gehoorzaam ze. Bid dikwijls tot je Hemelse Vader, en als je fouten gemaakt hebt, erken ze. Vraag de mensen die van je houden je te helpen om de fouten, die je gemaakt hebt, weer goed te maken. Wees gelukkig en hulpvaardig. Probeer in wijsheid, grootte en genade bij je Hemelse Vader en je vrienden toe te nemen.” □

TROPHY

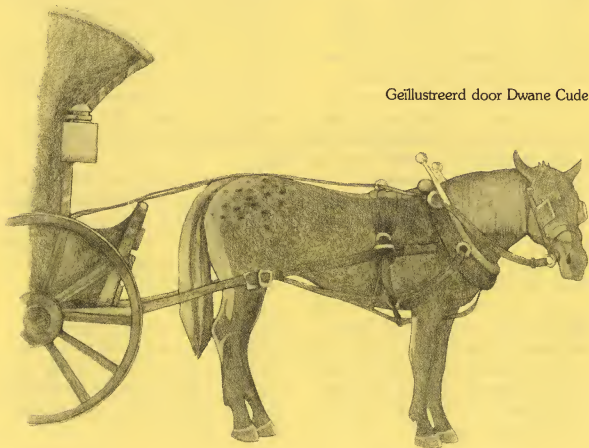
Betty Lou Mell

Ik was die morgen wakker geworden van het geluid van Trophy's hoeven op de stoffige straatkeien voor het huis. Ik sprong uit mijn veren bed, rende naar het venster, en gooide de blinden wagenwijd open. Door de druiventakken heen zag ik Trophy staan. Zijn hoofd ging op en neer terwijl hij rustig wachtte totdat Malcolm Greenaway de melk bij onze stoep had neergezet en

langs de houten heining naar het huis van de Bridey's was geweest. „Morgen mijnheer Greenaway,” riep ik toen hij mijn raam passeerde.

„Morgen, Jessica.” Hij wuifde en liep door.

Toen hij mijn stem hoorde, draaide Trophy langzaam zijn hoofd in mijn richting en keek naar mij vanachter zijn oogkleppen vandaan.

Geïllustreerd door Dwane Cude.

„Hallo, Trophy, oude jongen,” fluisterde ik.

Het zwarte paard volgde zijn baas, de melkwagen rustig voorttrekkend. Ik leunde ver uit het raam en duwde de bladeren van de druivestruik weg, zodat ik de wagen met mijn ogen kon volgen totdat hij de hoek omging de Kerkstraat in.

Een paard is een prachtig dier, dacht ik, en ging weer op mijn bed liggen om naar het plafond te staren. Wat zou ik veel gelukkiger zijn als vader het goed vond dat meisjes paardreden! Maar mijn vader hield vast aan zijn standpunt dat meisjes en vrouwen in wagens behoorden te rijden, met hun rokken netjes gevouwen om hun enkels.

Met tegenzin ging ik naar de wastafel, maakte mijn gezicht en mijn polsen nat, trok mijn onderjurk en mijn jurk over mijn hoofd en rende naar beneden.

Na het ontbijt, nam vader Steven bij de hand en liep naar de deur. Toen, zonder rekening te houden met mijn gevoelens, draaide hij zich om tot moeder. „Ik neem Steven mee voor zijn rijles,” zei hij, „wij blijven niet lang weg.”

Toen de deur achter hen dicht sloeg, kwam moeder naar mij toe. „Ik weet hoe je je voelt, Jessica,” fluisterde ze terwijl ze mijn vlechten recht trok en mijn kraag in orde bracht. „Maar je vader vindt paardrijden onvrouwelijk.”

Er kwam een brok in mijn keel. Toen slikte ik en vroeg: „Zal ik de trap doen, moeder?”

Ik was twaalf en mijn broer Steven maar nauwelijks negen. Maar hij mocht doen waarover ik alleen maar mocht dromen. Het was zo onbillijk dat ik het nauwelijks kon verdragen. Ik knielde op

de harde houten trap en wreef de leuning totdat hij glom. Toen boog ik mijn hoofd en schrobde de trap terwijl mijn tranen zich mengden met het zeepsop.

Natuurlijk kon ik Steven zijn geluk niet kwalijk nemen, maar toen hij stralend terugkwam en zo naar de paarden en de stal rook, had ik hem wel kunnen slaan! In plaats daarvan ging ik naar de schuur en luisterde naar de duiven onder de dakrand. Ik kon moeder zien, bezig appelmoes te maken in de ijzeren ketel op het achtererf, maar vandaag had ik er geen belangstelling voor.

Ik holde uit de graanschuur en door het weiland. Voordat ik het wist, stond ik bij Malcolm Greenaway's stal. „Jessica?” riep mijnheer Greenaway. „Zoek je iemand?” „Nee, mijnheer Greenaway,” antwoordde ik. „Ik hoopte dat ik Trophy eten mocht geven.”

Hij kwam naar mij toe, zijn mouwen opgestroopt tot over zijn ellebogen en de strooien hoed op het hoofd.

„Natuurlijk,” zei hij met een glimlach. „Ik was net op weg naar mijn vrouw in de tuin, dus ga je gang maar.”

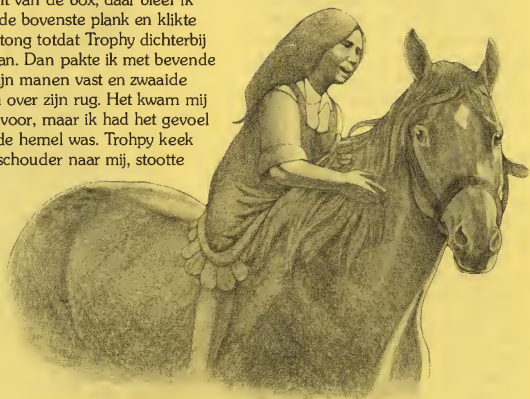
Ik keek hem na en zag hoe hij zijn hoed scheefrok tegen de zon en verdween in de richting van de tuin. Ik ging de stal binnen. Trophy bewoog het hoofd op en neer boven de onderdeur en begroette mij met een zacht gehinnik. Ik hield hem wat haver voor en keek toe hoe zijn lippen zachtjes de haver van mijn hand namen. Toen – ik weet niet wat mij ertoe dreef – opende ik de deur en ging naast hem staan in de box. Hij besnuffelde mij met zijn neus. Hij bekeek mij even met zijn zachte bruine ogen. Toen besnuffelde hij mij, en duwde mij tegen de kant van de box. Plotseling had ik een idee! Ik pakte mijn rokken samen en klom op de kant van de box, daar bleef ik zitten op de bovenste plank en klikte met mijn tong totdat Trophy dichterbij kwam staan. Dan pakte ik met bevende handen zijn manen vast en zwaaide mijn been over zijn rug. Het kwam mij erg hoog voor, maar ik had het gevoel dat ik in de hemel was. Trophy keek over zijn schouder naar mij, stootte

toen de deur open terwijl ik zijn hoofdstel beetpakte en mij zo goed mogelijk vastklampte. Langzaam stapte Trophy naar buiten in het zonlicht met mij op zijn rug. Zacht trok ik aan zijn hoofdstel en leidde hem dan de ene kant op en dan de andere. Ik reed paard!

Het was zeker een eigenwijs en bedriegelijk iets om te doen, maar als ik maar de kans had ging ik naar de stal. En als mijnheer en mevrouw Greenaway niet in de buurt waren, klom ik op Trophy's rug en reed met hem het erf rond.

Ongeveer twee weken later, toen Steven weg was om nog meer bessen te plukken en moeder en ik bezig waren met inmaken, hoorden wij iemand om hulp roepen. Moeder rende de deur uit, terwijl zij haar handen afdroogde aan haar schort. Ik volgde haar.

Zodra wij de deur van de graan-

schuur binnenvlogen zagen wij vader op de vloer liggen, zijn been lag gedraaid onder hem. Moeder nam zijn hoofd in haar schoot.

„Alsjeblieft, Margaret,” kreunde hij, „haal de dokter, vlug!”

Moeders bevende hand ging naar haar keel. „Ik kan je zo niet laten liggen,” zei ze, „Jessica, haal alsjeblieft hulp.”

Ik rende naar buiten en riep in alle richtingen, maar er was niemand in de buurt en zonder verder na te denken, rende ik naar het huis van de Greenaway's. Ik bonsde op de deur, maar niemand antwoordde hoewel de deur open was. Onmiddellijk rende ik door naar de stal en klom op Trophy's rug. Voorover leunend greep ik zijn hoofdstel vast en draafde met hem naar het huis van dokter Kroller.

Korte tijd later stond Trophy nat van het zweet en snuivend stil. Ik gleeed van zijn rug en bonsde op de deur van dokter Kroller. Hijgend legde ik uit dat er een ongeluk gebeurd was en keek dokter Kroller na die in zijn rijtuig naar ons huis reed.

Later, toen ik Trophy weer naar zijn stal terugbracht, kwam mijnheer Greenaway uit zijn huis. „Jongedame!” riep hij boos. „Je vader zou je een pak rammel geven als hij wist dat je er vandoor geweest bent met mijn paard!”

„Alstublieft, mijnheer Greenaway... Ik moest de dokter halen. Mijn vader heeft een ongeluk gehad en ligt in de graanschuur,” stamelde ik.

„Het spijt mij, kindje,” antwoordde mijnheer Greenaway snel, „kom, laten wij eens gaan kijken of alles in orde is.”

Nadat de dokter vertrokken was en vader in bed lag, klopte ik zacht op zijn deur.

„Binnen!” riep hij.

Op mijn tenen liep ik de kamer binnen waar het warme middagbriesje door het open raam naar binnen waaide.

„Ik heb u bedrogen,” zei ik zacht.

Hij keek mij ernstig aan en klopte toen naast hem op het bed. „Ik ben blij dat je gekomen bent, Jessica. Ik moet je iets vertellen.” Hij opende zijn armen en ik kroop tegen hem aan, terwijl ik mijn hoofd in zijn schouder verborg.

„Ik weet dat je op Trophy de dokter hebt gehaald, Jessica. Wil je mij vergeven?”

Ik hief mijn hoofd op en staarde hem aan. „U vergeven, papa?”

„Vergeef mij dat ik zo'n koppige man ben geweest.” Hij wiegde mij zachtjes in zijn armen en zei toen met zijn gezicht tegen mijn haar: „Wij gaan een paard kopen, Jessica. Het was de bedoeling dat het Stevens paard zou worden en dat wij hem zouden gebruiken voor het rijtuig. Maar nu zie ik in hoe onredelijk ik was. Het wordt net zo goed jouw paard als van Steven. Als moeder kleren bestelt, moet je maar eens in de catalogus kijken voor een rij- —”

„Een rijbroek, vader?” vroeg ik vol hoop.

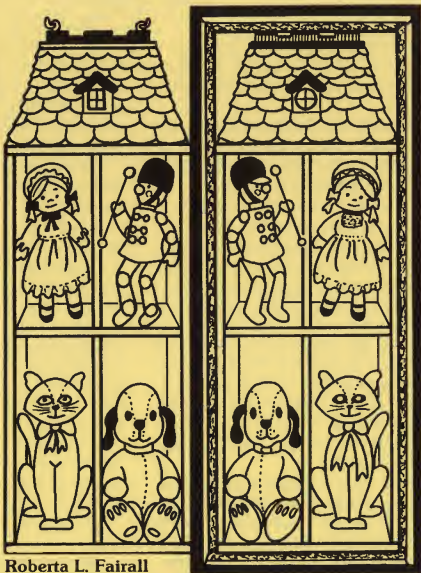
„Ja, een rijbroek,” zei hij met een stralend gezicht.

Mijn vader is een strenge man, met een goede schoolopleiding en hij is rechtvaardig. Hij heeft ons altijd geleerd eerlijk te zijn. Ik weet dat hij mij gehoord heeft toen ik tegen hem zei, dat ik hem bedrogen had, maar hij heeft er nooit meer over gepraat, en op de een of andere manier weet ik dat hij mij vergeven heeft. □

Onvolmaakt spiegelbeeld

Kijk eens goed naar de voorwerpen in de spiegel waar een barst in lijkt te zitten. Kun je de fouten vinden?

Roberta L. Fairall

Wat denk je, zouden wij er in hun ogen net zo grappig uitzien als zij in de onze?

Geweldig hè! Net of je op lucht zweeft.

anders maar zelden horen. Een hoogtepunt was wel het gezamenlijk zingen door alle koren van "Elk ziet schoonheid in het rond".

Op dezelfde dag werd ten bate van de Jonge Vrouwen-activiteiten een bazar gehouden, die aardig wat opleverde. De leden uit het Groningse district kunnen terugzien op een goed bestede dag.

Br. Frans Heijdemann

Nicole Kuurstra en Cor Taekema uit de gemeente Leeuwarden.

De familie Wolthers uit Groningen zorgt voor gezellige muziek.

Hoogtepunten uit het leven van Spencer W. Kimball

*Onze profeet Spencer W. Kimball,
die deze maand
zijn achtentachtigste verjaardag viert.*

1895 28 maart: Te Salt Lake City geboren.

1906 6 juni: Ontvangt een patriarchale zegen van Samuel Claridge, die hem een groots werk onder de Lamanieten belooft.

18 okt.: Zijn moeder, Olive Kimball, overlijdt (11).

1914: Studeert met lof af aan de Gila Academy.

16 okt.: Door zijn oom, president J. Golden Kimball, van de Eerste Raad der Zeventig tot zeventig geordend.

1917 16 nov.: Treedt in het huwelijk met Camilla Eyring.

1924 8 sept.: Als tweede raadgever in het ringpresidium geroepen. Door president Heber J. Grant tot hogepriester geordend (29).

1943 8 juli: President J. Reuben Clark jr. vertelt hem over de telefoon dat hij tot het apostelschap is geroepen.

7 okt.: Door de kerk gesteund als lid van het Quorum der Twaalf (48).

1951: Verliest zijn stem ten gevolge van een ernstige ziekte aan zijn keel. Krijgt zijn stem na een zegening terug (56).

1957: Ondergaat een operatie voor keelkanker. Een deel van zijn stembanden wordt weggenomen (62).

1972: Ondergaat een operatie voor een hartafwijking; de dokters brengen een kunst hartklep aan en transplanteren een kransslagader; publiceert Faith Precedes the Miracle (77).

1973 30 dec.: Geordend en aangesteld als president van de kerk (78).

1978 8 juni: Kondigt aan dat de zegeningen van het priesterschap aan alle waardige mannelijke leden worden verleend (83).

Overgenomen uit:
„Mijn koninkrijk zal voortgaan.”

Het leven van President Kimball

Het leven van president Kimball is een aaneenschakeling van liefdevol dienstbetoon aan zijn naasten. Deze naastenliefde blijkt telkens weer uit de lovende woorden uit de monden van zowel vrienden als vreemden, die eens geconfronteerd werden met het diepe medeleven

en de ingetogen vriendelijkheid van president Kimball.

De Ster voegt haar wensen bij die van miljoenen anderen, die hun felicitaties en blijken van genegenheid doen toekomen aan president Kimball, die in maart zijn achtentachtigste verjaardag viert.

Immer onderwijzend

Door John E. Carr

Toen broeder Spencer W. Kimball in mei 1960 samen met zijn vrouw, Camilla, een trip door het zendingsgebied New England maakt, spendeerde hij veel tijd aan het onderwijzen van anderen. Eén dag was wel bijzonder opmerkelijk.

Broeder Kimball had toestemming gevraagd om wat genealogisch onderzoek te mogen doen naar de feitelijke geboorteplaats van zijn grootvader, Heber C. Kimball. Terwijl het voor vaststaand was aangenomen dat dat Sheldon (Vermont) moest zijn geweest, wilde broeder Kimball toch zekerheid hebben. Daarnaast wilde hij ook nog enige andere informatie doornemen.

Bij het afstropen van winkels in de hoofdstraat van St. Albans, op zoek naar kaarten die mogelijk van enig nut konden zijn, en het doorzoeken van de

registers van de stadhuizen van St. Albans en Sheldon, ontdekte hij voornamelijk feiten die hem al bekend waren. Daarom bracht hij daags daarop in alle vroegte een bezoek aan de begraafplaats. Het was een zeer klamme ochtend, maar dat vormde voor hem geen beletsel om zijn weg te zoeken tussen de grafstenen, uitkijkend naar stenen met de naam Kimball. Als hij er eentje vond, straalde zijn gezicht, en nam hij alle gegevens over.

Bedenk eens de inwerking welke dit op mij had toen ik hen gadesloeg terwijl zuster Kimball en hij gebogen zaten over de verslagen van de stadhuizen, daarin gevonden informatie vergelijkend met hetgeen zij al hadden. Ik voelde een geest van vervulling in broeder en zuster Kimball.

Om zich de kans om te kunnen onderwijzen niet te laten ontgaan besloten zij deze bijzondere dag met een vergadering van de heiligen in Barre, in de buurt van Sharon. Zuster Kimball gaf instructie aan negentig zusters en broeder Kimball leidde een priesterschapsleidersvergade-

ring voor veertig broeders. Aan het eind van een districtsvergadering voor de heiligen uit alle hoeken van Vermont daagde broeder Kimball de leden uit hun ledental bij de afsluiting van het jaar te hebben verdubbeld. Onderwijzend. Immer onderwijzend!

Samen zingen met broeder Kimball

door Barbara K. Christensen

Het was in de tijd dat de ringconferentie nog bestond uit twee vergaderingen op de dag en een haardvuuravond als afsluiting. De bezoekende autoriteit presideerde de vergaderingen die om tien uur 's morgens en om twee uur 's middags begonnen, waarna hij soms dan ook nog bleef om op de haardvuuravond te spreken.

Bij een dergelijke gelegenheid had de ring Wasatch (Heber City, Utah) het voorrecht broeder Kimball te begroeten. Onze familie, die broeder Kimball oppervlakkig kende, raakte in alle staten toen broeder Kimball een uitnodiging van mijn ouders aanvaardde om met ons de avondmaaltijd te gebruiken en onze gast te zijn totdat de haardvuuravond zou beginnen.

Mijn acht zussen en ik hadden van jongsaf veel tijd besteed aan zingen en we waren ook vertrouwd met uitnodigingen op het laatste moment. In ieder geval, op die bewuste namiddag ging de telefoon en hoorde ik de stem van onze ringpresident, broeder Cummings, aan de andere kant van de lijn. Hij vertelde

mij dat iemand die gevraagd was zorg te dragen voor de muzikale bijdrage voor de haardvuuravond, door omstandigheden verhinderd was, en of wij bereid waren in te vallen. Ik schermde het spreekstuk van de telefoon met mijn hand af en overlegde met de anderen. Ik merkte op dat de voorbereidingstijd wel heel erg krap was en stelde voor het verzoek af te wijzen. Toen leerde broeder Kimball ons een wijze les. "Zeg president Cummings dat wij het graag zullen doen," merkte hij op, "je vader en ik zullen de mannenpartij voor onze rekening nemen, en twee van jullie, meisjes, doen de andere. We zullen ze een van onze prachtige lofzangen laten horen."

Bedeasd gaf ik deze boodschap door aan president Cummings en belde af. We schaarden ons onmiddellijk rond de piano en bereidden ons voor op die avond.

Kunt u zich de geestdrift voorstellen waarmee wij dat lied zongen, samen met een lid van de Raad der Twaalf, de toekomstige president van de kerk? Het was een herinnering die diep in mijn geheugen is gegrift.

Met de president bij de kapper

door Darrel L. Roberts

Omdat ik bij de kapper een foto van president Kimball aan de muur zag hangen vroeg ik: "U knipt zeker zijn haar?" De kapper, Ross Pyper, bevestigde die vraag. Ik ging verder: "Moet hij ook een afspraak maken?" De kapper antwoordde: "Nee, niet meer, maar hij doet het wel. Het gebeurt vaak dat, als zijn privé-secretaris, broeder Arthur Haycock, opbelt, een ander zijn afspraak afzegt. Daarom vraag ik broeder Haycock altijd tegen president Kimball te zeggen maar onmiddellijk te komen, en dat hij direct na aankomst in de stoel kan gaan zitten."

Nog geen vijf minuten later gaat de telefoon en hoor ik de kapper zeggen: "Dat is goed, broeder Haycock, ik kan hem nu helpen. Stuur hem maar." De kapper werkt mij af en ik stap uit de stoel om ergens anders weer te gaan zitten. Ik ben vastbesloten samen met Melissa, mijn jongste dochter, die mij die dag gezelschap houdt, de komst van president Kimball af te wachten. Melissa is zo opgewonden bij de gedachte een profeet te ontmoeten, dat ze nauwelijks kan wachten.

Kort daarop stapt president Kimball, vergezeld van iemand van de veiligheidsdienst, de kapsalon binnen. Hij geeft de kapper een hand, stapt op ons toe en begroet ook ons met een warme handdruk. Hij is zeer attent. Dan neemt hij plaats in de kappersstoel en begint de kapper aan zijn werk. Tijdens die behandeling on-

derhoudt de president zich met de aanwezigende. Melissa is zo opgewonden en door de geest geroerd, dat haar af en toe de tranen in de ogen komen. Nu ik in de gelegenheid ben zijn gelaatsuitdrukkingen wat beter op te nemen, weet ik zeker dat hij de profeet van God is.

Melissa trekt mij aan mijn mouw en fluistert: "Paps, denkt u dat we een foto mogen maken van president Kimball?" Ik antwoord: "Dat zal best; ren vlug naar de auto en haal je fototoestel voor hij weggaat." Ik bemerk namelijk dat de kapper bijna klaar is met de president. Naar wat het mij toeschijnt in vijf tellen is Melissa weer terug in de kapsalon, maar nu met haar fototoestel. Op hetzelfde moment stapt president Kimball uit de kappersstoel.

Ik vraag: "President Kimball, hopelijk neemt u het mij niet kwalijk, maar wilt u alstublieft even met mijn dochttertje Melissa poseren voor een foto?" "Geen enkel bezwaar," is zijn antwoord. Dan stel ik het toestel in, terwijl president Kimball en Melissa, met de armen om elkaar geslagen, poseren voor de foto.

Daarna neemt president Kimball afscheid van ons en drukt ons opnieuw de hand. Als hij Melissa's hand pakt, gaat zij op haar tenen staan en kust hem op de wang. President Kimball beantwoordt deze spontane kus met een kus op Melissa's wang. Dan gaat hij weg en laat hij Melissa en mij achter met een ervaring, die wij zo gelukkig waren op te doen.

Vriendelijke woorden zacht gesproken

door Jerry Houck

In de lente van 1955, ik was toen vijftien, verhuisden wij naar Anchorage in Alaska. Dit was een opwindend avontuur voor een jonge knaap die er van houdt er op uit te gaan en het werd nog mooier toen ik een geweer kreeg en ik ging uitzien naar het jachtseizoen.

Op zekere dag toen ik mijn vaders kantoor binnenstapte, zag ik op zijn bureau een prachtige, nieuwe hoes voor een geweer liggen. Ik had hem daar nog maar onlangs om gevraagd en ik nam dan ook aan dat deze voor mij zou zijn. Daarom was ik dan ook verschrikkelijk teleurgesteld en gegriefd toen hij zei dat deze hoes niet persé voor mij hoefde te zijn, maar dat die net zo goed voor één van de vele mensen kon zijn waarover hij supervisie uitoefende, en die ook geweren en geweerhoezen moesten kopen.

Later op de avond kwam mijn moeder mij opzoeken in mijn kamer waar ik mij met mijn verdriet had opgesloten en legde mij uit dat die hoes weldegelijk voor mij was, maar dat mijn vader dat niet in het bijzijn van anderen, waaraan hij leiding gaf, had willen zeggen. Anders zouden die de indruk kunnen krijgen dat hij door zijn positie dergelijke spullen kon bestellen voor privégebruik.

Moeder stelde voor dat ik vader mijn verontschuldiging zou aanbieden. Ik dacht dat ik dat het best de volgende morgen aan de ontbijt tafel kon doen, maar ik zag mijn vader niet bij het ontbijt - ik zag mijn vader nooit meer terug. Hij was die morgen al vroeg van huis gegaan om leiding te geven aan een drop-

ping vanuit een vliegtuig. Het vliegtuig waarin hij zat verongelukte echter in de bergen en hij kwam om. Mijn laatste uren met mijn vader had ik gewijd aan een koppige bui over een onbelangrijke kwestie.

De schuld die ik voelde over dit wangedrag lag zwaar op mijn geweten.

Drie jaar later sloot ik mij aan bij de kerk en nog eens twee jaar later vertrok ik voor een zending naar het zendingsgebied Central States. Zo halverwege mijn zending bezocht broeder Spencer W. Kimball ons gebied en hadden wij het voorrecht van hem te horen op een zendingenconferentie in St. Louis in Missouri. Hij besloot zijn toespraak aan ons met het onderwerp liefde - liefde tussen ouders en kinderen - en maande ons, jonge zendingen aan, onze ouders te schrijven en hen te vertellen hoe veel wij van hen hielden.

De schuld over de laatste uren met mijn vader overweldigde mij op dat moment, en nadat de slotlofzang was gezongen en het gebed werd uitgesproken, barstte ik in tranen uit. Terwijl de aanwezigen de zaal verlieten, ging mijn huilbui over in een ongecontroleerd snikken. Mijn handen en voeten begonnen te trillen en ik werd aangestaard door vele ogen. Mijn collega, mijn districtsleider, de zendingspresident - iedereen kwam terug en probeerde mij te kalmeren, maar alles zonder succes.

Dan opeens voelde ik dat iemand zijn arm om mijn schouders legde en voelde ik een zachte wang tegen de mijne en

hoorde ik vriendelijke woorden, zacht gesproken. Broeder Kimball had zijn arm om mij geslagen met eenzelfde liefde en toewijding waarmee ik mijn eigen kleine kinderen nu omhels. Nadat ik mijzelf weer wat onder controle had gekregen, sprak hij woorden van troost en vertrouwen. Later, op zijn terugreis naar Salt Lake City, zond hij mij de tekst van een toespraak, die hij bij een andere gelegenheid had gegeven, en

waaruit ik zeker troost zou putten. Ik kan mij niet herinneren wat er gesproken werd toen ik daar samen met broeder Kimball zat; zijn woorden zijn allang uit mijn herinnering verdreven, maar ik zal mij altijd blijven herinneren hoe hij die nederige blijk van liefde en diepe toewijding gaf aan een jonge zending die hij nooit eerder had gezien, zijn wang tegen de mijne en die warme, liefdevolle omarming.

Wie was de barmhartige Samaritaan?

door Shawn Bailey

Tijdens ons zendingswerk op een koude oktoberochtend in 1980 in de straten van Madison in Wisconsin, ontmoetten mijn collega en ik een wat oudere man. Nadat wij onszelf hadden voorgesteld en verteld wat wij deden, zei hij dat hij de mormoonse kerk graag wilde complimenteren. Op onze vraag waarom dan wel, vertelde hij ons het volgende verhaal:

”Jaren geleden reed ik vanuit Noord-Michigan naar Wisconsin; ik was niet ver van de staatsgrens toen mijn auto het opgef. Het bleek me al heel snel dat ik onmogelijk verder zou kunnen gaan als ik niet eerst enkele onderdelen verving. Even later stopte er een auto voor mij in de berm, de chauffeur stapte uit en vroeg mij of hij hulp kon bieden. Ik legde hem uit wat er aan de hand was. Hij reed mij naar het eerstvolgende stadje op onze route en bracht mij bij een garage. Helaas konden zij daar geen hulp bieden en reden we door naar een andere garage. Na diverse mensen te hebben

gesproken vond een jongeman de onderdelen die ik nodig had en reden we gedrieën terug naar de gestrande auto. In minder dan geen tijd was de storing verholpen.

Ik bood aan de man, die mij zo allervriendelijkst had geholpen, te betalen voor de gemaakte kosten, maar hij wilde niets aannemen. Alles wat ik voor hem kon doen was ‘een goed woord over te hebben voor de mormoonse kerk’. Daarna reed hij de jongeman terug naar de garage en vervolgde hij zijn weg. In het verstrijken der jaren heb ik mij geregeld afgevraagd wie toch die barmhartige Samaritaan was geweest. Ik had niet gedacht hem ooit terug te vinden, maar vorig jaar las ik in een krant uit Madison over een mormoonse gebiedsconferentie. Mijn ogen dwaalde over het artikel en bleven staren naar de foto van de man die ik al eerder had gezien - de man die mij jaren geleden uit de problemen had geholpen. Het was jullie profet, Spencer W. Kimball.”

In memoriam

Op 11 januari 1983 overleed ten huize van een dochter in Salt Lake City, Utah, broeder LeGrand Richards van het Quorum der Twaalf Apostelen. Op 6 februari zou hij 97 jaar zijn geworden. Hij laat vier dochters en twee zonen, 28 kleinkinderen, 115 achterkleinkinderen en negen achter-achterkleinkinderen achter. Daarnaast zijn er nog zes zussen en een broer die hem overleven.

Op 15 december 1982 overleed in Salt Lake City op vijftenzestigjarige leeftijd broeder Percy K. Fetzer, eens president van de tempel in Zwitserland. Broeder Fetzer, een zakenman in Salt Lake City, heeft de kerk in vele capaciteiten gediend. Zo was hij in Salt Lake City, bisschop en ringpresident, in Europa regionaal vertegenwoordiger voor de Raad der Twaalf, in Duitsland patriarch, president van de tempel in Zwitserland en presideerde hij de zendingsgebieden Noord-Duitsland en Berlijn. Bij zijn overlijden was hij tempelwerker in de tempel te Salt Lake City en patriarch in de ring Salt Lake Mount Olympus North.

„dingen, die binnenslands zijn, en dingen, die buitenslands zijn . . . en eveneens van landen en van koninkrijken.” (Leer en Verbonden 88:79.) In deze tijd is het voor iedere zuster dringend noodzakelijk om zich voor te nemen haar levenlang te blijven leren. De zustershulpvereniging kan ertoe dienen de zusters te motiveren en te helpen bij dat leren.

Vraag: *Hoeveel vrouwen zijn thans lid van de zustershulpvereniging, en hoe snel is deze groei tot stand gekomen?*

Zuster Mayola R. Miltenberger, algemeen secretaresse-penningmeesteresse van de zustershulpvereniging: Het groeipatroon is interessant.

De zustershulpvereniging begon zoals u misschien wel weet met 18 leden die volgens de verslagen de oprichtingsvergadering in 1842 bijwoonden. Honderd jaar later, in 1942, was er een lidmaatschap van 115.000. Natuurlijk waren niet alle zusters van de kerk in die tijd lid van de zustershulpvereniging; nu zijn er 1.600.000 leden.

In 1942 leefden 91 procent van onze leden in de Verenigde Staten en Canada. Heden ten dage woont 30 procent van de leden in andere delen van de wereld, waarvan de meesten in Spaanstalige gebieden.

Vraag: *Wat is de functie van de zustershulpvereniging met betrekking tot het priesterschap?*

Zuster Smith: De zustershulpvereniging helpt de priesterschap met het werk van de kerk. De priesterschapsleider die de algemene verantwoordelijkheid voor de programma's van de kerk in zijn wijk of ring heeft delegeert aan de presidente van de zustershulpvereniging het werk van de zustershulpvereni-

ging. Zij behoort regelmatig met hem te vergaderen om hem haar plannen en suggesties voor te leggen, verslag uit te brengen over vooruitgang of problemen, en om raad en leiding te ontvangen.

Zij maakt deel uit van de coördinerende raad en het welzijnszorgcomité, stelt punten voor de agenda voor die met de zustershulpvereniging verband houden, helpt inzicht te krijgen in behoeften en daar oplossingen voor te vinden, in het bijzonder als voor deze oplossingen de hulpbronnen van de zustershulpvereniging nodig zijn.

De taak van de zustershulpvereniging is te helpen erop toe te zien dat aan de behoeften van de vrouwen wordt voldaan en dat hun dienstbetoon in samenwerking met en ter ondersteuning van de priesterschap geschiedt.

Vraag: *In de laatste jaren hebben sommige zusters zich buitengesloten gevoeld omdat zij betrokken waren bij de programma's voor de jonge vrouwen en het jeugdwerk. Hebt u gemerkt of er iets veranderd is in deze houding?*

Zuster Smith: Ja, er heeft een verandering plaatsgevonden, maar wij maken ons nog steeds zorgen om deze zusters. Wij weten dat deze roepingen erg belangrijk zijn en dat er manieren zijn waarop de werksters in het jeugdwerk en bij de jonge vrouwen deel kunnen nemen aan de zustershulpvereniging, zelfs al kunnen zij de zondagsklassen niet bijwonen.

Zuster Marion R. Boyer, eerste raadgeefster in het algemeen presidium: Alle zusters kunnen bijvoorbeeld

nog deelnemen aan de weekse activiteiten en aan projecten, werkvergaderingen en seminaries.

De presidente van de zustershulpvereni-

ging in onze wijk raadpleegde de presidenten van de jonge vrouwen en het jeugdwerk in haar wijk. De leraressen van het jeugdwerk en de jonge vrouwen waren van mening dat zij meer behoorden te weten van wat er in de zustershulpvereniging gebeurde. De leidsters van de zustershulpvereniging hadden dikwijls informatie nodig over de behoeften van de leden die de leidsters van het jeugdwerk en de jonge vrouwen konden geven. Zij ontdekten dat door samen te werken, liefdediensten voor de jeugdwerkleraressen door het jeugdwerkpresidium of andere ambtenaren verricht konden worden, zodat aan hun verlangen om de jeugdwerkwerksters bij te staan en aan het werk van de zustershulpvereniging deel te nemen tegelijk kon worden voldaan. Zij ontdekten dat door het begrip dat ontstond door met elkaar te praten en te werken, er veel meer waardering ontstond voor de belangrijke bijdrage die ieder op haar terrein leverde, en dat wanneer zij tezamen kwamen voor de gezinsverzorgingsvergaderingen en andere activiteiten, er vreugde heerste omdat zij weer eens samen waren.

Vraag: *Hoe vindt u dat de jonge vrouwen zich aanpassen als zij van de jonge vrouwen overgaan naar de zustershulpvereniging?*

Zuster Smith: Wij hebben gemerkt dat de achttienjarigen al echt volwassen zijn en even klaar voor dienstbetoon in de kerk als voor hun intellectuele, sociale en beroepsmatige verplichtingen en mogelijkheden. Wanneer zij de verschillende aspecten van het programma van de zustershulpvereniging begrijpen zijn zij er enthousiast over. In onze wijk laten wij de jonge vrouwen niet alleen weten hoe welkom zij zijn, maar wij

geven ze ook inzicht in de geschiedenis van de zustershulpvereniging, waaruit blijkt dat het een goddelijke organisatie is die door de Heer aan de vrouwen gegeven is. Zij krijgen roepingen als leidsters en leraressen in de zustershulpvereniging en worden een deel van het honderdeneenveertig jaar oude erfdeel van de vrouwen in de kerk. Deze overgang naar de zustershulpvereniging is een belangrijke verandering in het leven van een jonge vrouw, en wij zijn blij deze zusters in de zustershulpvereniging te verwelkomen, ze te helpen hun plaats in de kring van loyale vriendinnen te vinden en hun potentieel om zich creatief uit te drukken, geestelijk en intellectueel te groeien en dienstbetoon te verrichten te bereiken.

Vraag: *Vooruitziend leven is een belangrijk thema geworden in de kerk. Wat doet de zustershulpvereniging om dat te bevorderen?*

Zuster Smith: Vele jaren lang heeft de zustershulpvereniging behoorlijk veel tijd en inspanning besteed aan het onderwijzen van de beginselen van vooruitziend leven. De fundamentele beginselen van vooruitziend leven worden regelmatig in de lessen van de zustershulpvereniging onderwezen en specifieke vaardigheden om aan specifieke behoeften tegemoet te komen, worden onderwezen in de mini-cursussen van de gezinsverzorgingsvergadering. De tegenwoordige, moeilijke economische situatie in de gehele wereld maakt het dringend nodig deze beginselen goed te leren, en de zustershulpvereniging biedt de vrouwen voortdurend de mogelijkheid daartoe.

Vraag: *Zuster Smith, u hebt verklaard dat „schoonheid uitnemendheid is, of het nu om kunst gaat of om persoon-*

lijk karakter". Wat zijn enkele manieren waarop wij kunnen streven naar uitnemendheid in ons eigen leven, en hoe kan de zustershulpvereniging ons daarbij helpen?

Zuster Smith: Wij kunnen uitnemendheid in ons leven bereiken door onszelf normen te stellen. Daarna, door deze normen als richtlijnen te gebruiken, kunnen wij er voortdurend aan werken onze prestaties te verbeteren in alles wat wij doen. De zustershulpvereniging helpt ons op vele manieren uitnemend te worden. Onze lessen geven ons normen om na te volgen door de uitnemendheid van anderen te bespreken; de gezinsverzorgingsvergaderingen en opdrachten leren ons vaardigheden die

ons de gelegenheid geven onze talenten te gebruiken en te ontwikkelen. Het programma van de zustershulpvereniging heeft ten doel ons mogelijkheden te bieden. Door gebruik te maken van die mogelijkheden, verbeteren wij onze talenten en doen wij dingen die wij nooit voor mogelijk hadden gehouden.

Vraag: Wat zijn de belangrijkste doelen van het huisbezoek?

Zuster Smith: Het belangrijkste doel van het huisbezoek is iedere vrouw te helpen begrijpen dat haar gezin heilig is. Het is van het allergrootste belang dat huisbezoeksters de zusters helpen het grote belang van hun werk in het gezin te begrijpen. In verband met de grote toevloed van bekeerlingen, speelt het huisbezoek een belangrijke rol in het helpen van pasgedoopte zusters om dicht bij de kerk te blijven. En het huisbezoek verschaft zeker vele vrouwen de kans om dienstbetoon te verrichten in de kerk. Iedere zuster kan dienen. Zij kan actief zijn, half actief, of inactief, ongetrouwd, getrouwd, of tot een gezin behoren waarvan niet iedereen lid is, maar als zij een evangelieboodschap brengt aan een zuster, haar best doet om aan iemand anders behoeften te voldoen, krijgt zij een kans om geestelijk te groeien. En vrouwen, omdat zij zo goed aanvoelen wat er in een gezin gebeurt, zijn dikwijls een grote hulp voor de bisschop doordat zij noden zien die mogelijk anders niet opgemerkt zouden worden.

Vraag: Er is een verandering in de voorbereidingsvergadering voor de huisbezoeksters, nietwaar?

Zuster Shirley W. Thomas, tweede raadgeefster in het algemeen presidium: Ja. De communicatiemetho-

---

„De taak van de zustershulpvereniging is te helpen erop toe te zien, dat aan de behoeften van de vrouwen wordt voldaan en dat hun dienstbetoon in samenwerking met en tot steunverlening aan de priesterschap geschiedt.”

des die tot nu toe tijdens de voorbereidingsvergaderingen voor de huisbezoeksters werden onderwezen, zijn nu opgenomen in de lessen over liefdediensten die de vijfde week worden gegeven, zodat alle leden van de zustershulpvereniging ze kunnen leren. De meeste aandacht zal nog steeds gegeven worden aan begrippen die de zusters kunnen helpen een goede relatie op te bouwen met degenen die zij dienen, maar de lessen zijn uitgebreid en zullen zowel de liefdediensten betreffen als het huisbezoek. Hoewel een belangrijk bestanddeel van alle lessen van de zustershulpvereniging de naastenliefde betreft, zal er nu in deze lessen in het bijzonder aandacht geschonken worden aan manieren waarop liefde getoond kan worden in ons dienstbetoon aan anderen, een vaardigheid die de dienaars des Heren eigen behoort te zijn. De huisbezoeksters zullen de afgelegde bezoeken doorgeven aan de toezicht-houdster, die in kleine wijken het bestuurslid zou kunnen zijn die belast is met het huisbezoek en de liefdediensten, maar in grote wijken zou er voor dit doel een zuster geroepen kunnen worden. Dringende noden en vertrouwelijke zaken dienen altijd rechtstreeks aan de presidente van de zustershulpvereniging gemeld te worden door de huisbezoeksters.

Het persoonlijke gesprek dat de presidente of een raadgeefster minstens twee keer per jaar met elk koppel huisbezoeksters behoort te hebben, wordt nu nog belangrijker dan voorheen, omdat de huisbezoekster dan verslag uit kan brengen over haar roeping en het de beste gelegenheid voor de presidente is om geïnformeerd te worden over het welzijn van de leden van de zusters-

hulpvereniging en om de kwaliteit van het huisbezoek te beïnvloeden.

Vraag: *Zuster Miltenberger, in een vorig gesprek met het algemeen presidium legde u de nadruk op de belangrijkheid van een nauwe samenwerking tussen de presidente van de zustershulpvereniging en haar secretaresse. Wat denkt u er nu van?*

Zuster Miltenberger: Ik vind nog steeds dat de presidente en de secretaresse-penningmeesteresse nauw samen behoren te werken. De secretaresse kan onder leiding van de presidente veel van de bestuursplanning uitvoeren. Daardoor spaart zij tijd voor het presidium. Andere belangrijke dingen die de secretaresse kan doen om de presidente te helpen, zijn haar te herinneren aan zaken die niet afgewerkt zijn, aan gemaakte afspraken en beslissingen, aan dingen die nog verdere aandacht vragen. Het zorgvuldig nagaan van een agenda na een vergadering, waarbij wordt genoteerd welke punten afgewerkt werden, aan wie opdrachten werden verstrekt, en welke punten helemaal niet besproken werden, is een belangrijke taak van de secretaresse. De volgende agenda begint met de punten die op de vorige vergadering niet werden afgewerkt, zodat geen enkele kwestie verloren gaat of vergeten wordt. De secretaresse kan haar presidente helpen door ervoor te zorgen dat zij weet waar zij bepaalde informatie kan vinden of door specifieke inlichtingen op te zoeken als haar dit gevraagd wordt. Daardoor kan zij de doelmatigheid van de presidente verhogen.

Vraag: *Welke specifieke eigenschappen vindt u dat de vrouwen van de kerk het meest nodig hebben?*

Zuster Smith: Eén van de belangrijkste eigenschappen is de dingen naar hun juiste waarde te schatten. Een heilige der laatste dagen dient te weten waar zij geestelijk staat, waar zij geestelijk wil staan en waarom, en hoe die geestelijke instelling te krijgen. Zij heeft sereniteit nodig, die het teken van geestelijke volwassenheid is. Zij heeft dezelfde soort kracht nodig die vrouwen in andere tijden nodig gehad hebben, de vrouwen die over de vlakten trokken, de vrouwen die de tarwe verzamelden op verzoek van president Brigham Young. Zij heeft kloekmoedigheid nodig als zij het hoofd moet bieden aan ontberingen en een bereidheid om haar kracht voor goede en edele doelen te gebruiken.

Vraag: *Hoe moedigt het algemeen bestuur van de zustershulpvereniging de verschillende verenigingen aan plooibaarheid te betrachten bij het oplossen van hun problemen met het oog op het feit dat de kerk thans zo internationaal ingesteld is?*

Zuster Smith: Ik geloof dat de Heer ons voorbereid heeft op deze tijd, en ik geloof dat wij allen de beginselen van het evangelie behoren te begrijpen, en tegelijkertijd, de persoonlijkheid van leden met een andere culturele achtergronden moeten respecteren. Wij sturen ze zo weinig mogelijk richtlijnen, maar de richtlijnen die wij ze sturen zijn belangrijk en behoren gevolgd te worden; zij zijn het die de zusters van de zustershulpvereniging over de gehele wereld verenigen.

Vraag: *Wat is uw raad voor de vrouwen die zich gefrustreerd voelen door hun veelvoud van taken in het gezin, in de kerk, in de maatschappij, in hun beroep en op andere gebieden?*

Zuster Smith: Het leven kan opwindend zijn wanneer men het erg druk heeft, maar het kan zeker frustrerend zijn als men gemengd is in te veel dingen. Wij behoren een bepaald evenwicht te vinden, zodat wij zelf in controle blijven. Wij behoren uit te maken wat wij kunnen doen en wat wij dienen te laten, en niet noodzakelijkerwijs proberen te doen wat anderen doen, het moet een persoonlijk iets blijven. Aan de andere kant hopen wij dat de vrouwen van de kerk betrokken zijn bij de projecten die het leven interessant en lonend maken. Een nieuw project geeft iemand nieuw leven, of het nu een handwerk is, of de fijne keuken, of iets nieuws dat men wil gaan leren. Ik zou de vrouwen van de kerk willen aanraden om met een gebed in hun hart op realistische wijze te bepalen wat zij wel aankunnen en wat niet. □

„Liefde tonen in ons dienstbetoon aan anderen is een vaardigheid die de dienaren des Heren eigen behoort te zijn.”

**EER
UW
VADER
EN
UW
MOEDER**

Ouderling Hugh W. Pinnock
van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik herinner mij dat, toen ik zeventien jaar oud was, mijn vader mij eens terecht begon te bekritisieren om iets dat ik verkeerd gedaan had. Dat irriteerde mij en ik reageerde erop met zo iets als: „Houd daar maar mee op, het is tenslotte de eerste keer dat ik tiener ben.” Waarop mijn vader op een prachtige, fijngevoelige manier antwoordde: „Hugh, dit is de eerste keer dat ik vader ben.”

Mijn vader had mij misschien onbewust een grote les geleerd. Als tiener had ik verantwoordelijkheden tegenover mijn ouders en moest ik geduldig tegenover hen zijn, evenals ik van hen verwachtte dat zij geduldig tegenover mij zouden zijn en begrip voor mij zouden hebben.

Gedurende zijn hele leven sprak Jezus Christus over zijn relatie met zijn Hemelse Vader. Hij leerde zijn discipelen: „Want Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om mijn wil te doen, maar de wil van Hem, die Mij gezonden heeft.” (Johannes 6:38.) Dikwijls raadde Hij degenen die zijn gezelschap zochten aan: „Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.” (Exodus 20:12.) Dit gebod is bijna even oud als de formele godsdienst. Hij gebood dit niet alleen aan het oude Israël, maar de Heiland herhaalde dit ook toen iemand Hem vroeg: „Meester, wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven te verwerven?” (Matteüs 19:16.) Onder de geboden die de Heiland aanhaalde waren deze: „Eer uw vader en uw moeder, en gij zult uw naasten liefhebben als uzelf.” (Matteüs 19:19.) Twee geboden die inderdaad bij elkaar horen.

De Heiland onderwees ons onze aardse ouders te eren en te respecteren,

omdat Hij wist dat wat wij worden in hoge mate afhangt van wat wij van hen ontvangen. Hij heeft ons allen, met inbegrip van ouders, ook geleerd dat wij als de kinderen moeten worden (zie Matteüs 18:3), „want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen”. (Matteüs 19:14.) Ik geloof dat Hij van ouders verwacht dat zij de absolute zuiverheid en onschuld, het totale gebrek aan bedrog of sluwheid en alle christelijke deugden die een klein kind heeft bij zijn geboorte in dit sterfelijk leven, versterken.

Veel van de opvattingen die iemand heeft zijn rechtstreeks geleend van zijn ouders. Wanneer een vader en een moeder de voordelen van het vasthouden aan het evangelie van Jezus Christus onderwijzen en dat op liefdevolle wijze doen, zullen hun kinderen gewoonlijk reageren door die leringen te aanvaarden en ze in hun leven na te volgen.

Een jonge vriend van mij had een vader die diende als bisschop. Hij heeft dikwijls gezegd dat hij wenste dat zijn vader geen bisschop was, zodat hij bij zijn gezin kon zitten tijdens de avondmaalsvergaderingen en meer tijd thuis zou kunnen doorbrengen met zijn gezin. Naarmate de jaren verstreken, veranderde mijn vriend van mening. Hij eerde zijn vader omdat hij een goede bisschop was geweest en het gezin in vele opzichten meer had geleerd en rijke geestelijke ervaringen had beleefd, wat niet het geval geweest zou zijn als de vader meer in het gezin geweest was in plaats van bisschop te zijn. De zoon eerde zijn vader en zijn vaders roeping in de kerk, evenals hij de herinnering aan deze geweldige man eert.

Soms zal een ouder iets verkeerd doen, zodat een jongen of meisje, een

---

jongeman of jonge vrouw zich zal afvragen: „Hoe kan ik mijn ouders eren wanneer zij dingen doen die niet goed zijn?” Het antwoord vinden wij natuurlijk in de woorden van de Heiland waar Hij ons vermaant: „Ik zeg u, niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventig maal zevenmaal.” (Matteüs 18:22.) Wij hebben dezelfde verantwoordelijkheid om een fout van een ouder te vergeven als wij verwachten door hen en anderen vergeven te worden.

Een vriend van mij had bijvoorbeeld als tiener een bittere woordenwisseling met zijn vader. De vader was erg van streek en verliet de kamer. Terwijl hij de trap opging naar de eerste verdieping, kreeg hij een hartaanval en stierf. Mijn vriend heeft menigmaal gezegd dat hij wenste dat hij zijn vader had geëerd en die boze woorden nooit had uitgesproken.

Toen ik op school zat en later op de universiteit heb ik Barbara Benson en de andere dochters en zonen van president en zuster Ezra Taft Benson leren kennen. Als ik met Barbara of Bonnie of Mark of Beth sprak, was ik altijd onder de indruk van de grote achting die deze kinderen voor hun ouders aan de dag legden. Eens zei Barbara: „Het is zo gemakkelijk mijn ouders te respecteren want zij hebben zo'n groot respect voor ons.”

Een paar maanden geleden sprak ik met één van de beste sportmensen die ik ken. Deze flinke jongeman had net een bijzonder goede prestatie geleverd in een voetbalwedstrijd. Ik vroeg hem wat hem zo sterk gemotiveerd had. Hij zei: „Hebt u ze niet opgemerkt, mijn ouders waren onder de toeschouwers.” Hij had ze geëerd door extra zijn best te doen op het voetbalveld.

Toen ik kortgeleden met enkele ouders sprak, verklaarde een moeder dat zij zich geen zorgen maakte als haar kinderen 's avonds laat uit waren, wat verschillende keren gebeurd was. Ik vroeg haar waarom. Zij zei: „De kinderen bellen op als zij laat thuiskomen. Ik weet altijd waar zij zijn en wat zij doen.” Haar zonen en dochters eerden haar.

Ik herinner mij een jonge vrouw op de middelbare school die eens een heel moeilijke beslissing moest nemen. Zij hield rekening met de gevoelens van haar moeder en vader en vroeg hun daarom om raad. Nadat zij goed naar ze geluisterd had, nam zij het juiste besluit dat de rest van haar leven zou beïnvloeden. Zij eerde haar ouders.

Eren is een eenvoudig woord: het betekent achting en respect tonen. Het betekent leringen aanvaarden die geduldig en bedachtzaam gegeven zijn. Een ieder van onze gezinnen zou gelukkiger zijn als wij als kinderen onze vaders en moeders zouden eren. De dikwijls aangehaalde uitspraak van president Abraham Lincoln „Alles wat ik ben of ooit hoop te worden dank ik aan een engel van een moeder”, zou door bijna alle tieners in de kerk oprecht gebruikt kunnen worden. Veel van wat u bent of ooit hoopt te worden dankt u aan de geduldige, aanmoedigende woorden en daden van uw ouders of degenen die hun taak moesten overnemen.

Moge u uw vader en moeder iedere dag eren door ze te danken voor alles wat zij in gerechtigheid voor u doen en gedaan hebben. □

Hier zijn
uw duizend
mensen.

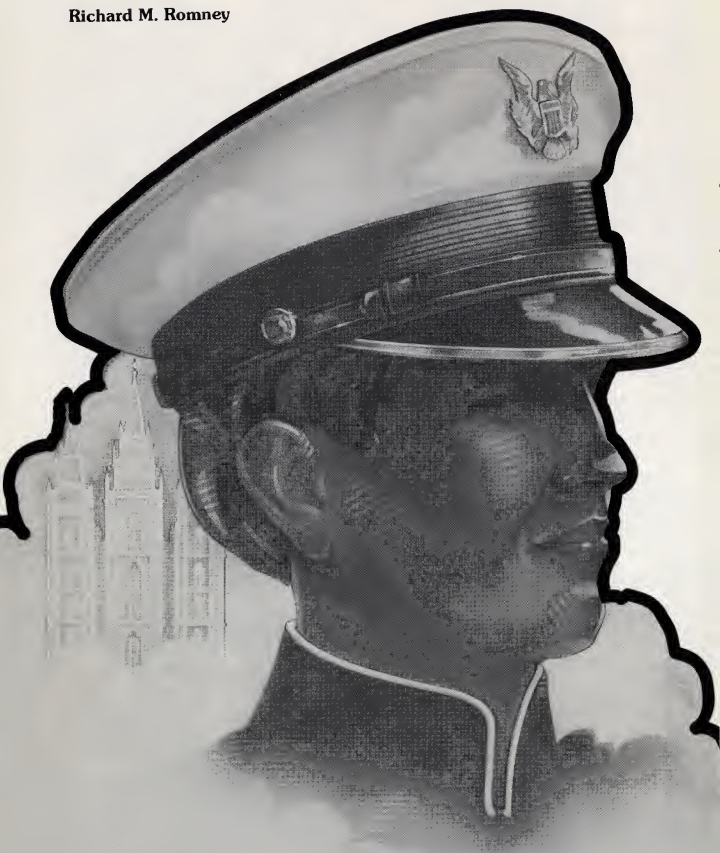
Mormonad

Er is een mormoon voor iedere duizend mensen in de wereld. Als wij allen konden helpen onze duizend te bekeren, zou de wereld er heel wat beter uitzien. Om dit te bereiken kunt u er beter direct mee beginnen, want wanneer u klaar bent met uw duizend, zullen er misschien nog wel een paar zijn onder ons die hulp nodig hebben bij hun duizend.

CODY'S DROOM

Richard M. Romney

Cody Carr wist toen hij vier jaar was al dat hij astronaut wilde worden. Hij had een spaarpotje in de vorm van een ruimteschip waar hij zijn tiend in deed, en iedere keer als hij er een geldstukje in gooide, ging er een lichtje aan alsof de raketten ontbrandden om het schip de ruimte in te sturen.

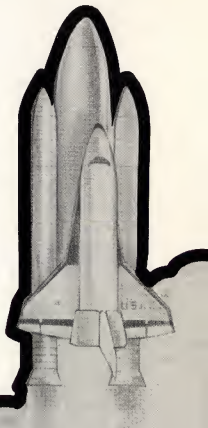
Toen hij ouder werd, plaagden zijn schoolvrienden hem met zijn wens om astronaut te worden, maar Cody meende het. Dat waren de dagen toen men begon mensen de ruimte in te zenden en hij luisterde naar iedere minuut van iedere vlucht.

Natuurlijk was zijn tweede grote interesse sterrenkunde. Hij kreeg eens een telescoop voor kerstfeest en begon om drie, vier uur 's morgens op te staan om naar de sterren te kijken. „De sterrenhemel heeft mij altijd erg geboeid,” zegt hij. „Het hele heelal is Gods schepping, maar wij weten er niet veel van. Ik heb dikwijls gedacht dat als er nog ergens een onbekend gebied was ik het zou gaan onderzoeken. Maar het enige onbekende gebied dat nog overgebleven is, is de ruimte, en er is maar één manier om daar te komen, en dat is astronaut worden.”

Op school nam Cody alle natuurkundige en electronicalessen die hij kon. „Ik dacht niet dat electrotechniek veel met ruimtevaart te maken had, maar pa raadde het mij aan, en ik heb het geweldig gevonden.” Hij bereikte de finales in een wedstrijd over electronica in de staat waar hij woonde.

Als onderdeel van Cody's plan om ruimtevaarder te worden was zijn voornemen om naar de luchtvaartacademie te gaan. Terwijl hij de klassen van de middelbare school doorliep ging hij dikwijls te rade bij zijn ouders en hij bad bij iedere beslissing die hij moest nemen. Hij had drie grote doelen in zijn leven. De eerste was alle geboden van zijn Vader in de hemel te gehoorzamen. De tweede was een full-time zending te vervullen. „Mijn hele leven hebben wij gepraat over een zending en de dingen die daarmee verband hielden. Er werd nooit gezegd ‚als je op zending gaat’ maar altijd

Geïllustreerd door Michael Rogan.

„wanneer je op zending bent'. Het derde doel was een tempelhuwelijk.

„Iedere avond voordat wij gingen slapen kwamen vader en moeder naar ons bed en vroegen een ieder van ons op zijn beurt: „Wat verwacht je van het leven? Wat wil je doen? Wat wil je worden?" Die gesprekken over onze doelen hebben mij echt geholpen in de juiste richting te blijven gaan. Iedere avond herhaalde ik die drie dingen, en soms andere, zoals mijn plannen om ruimtevaarder te worden, maar altijd die drie. Dan spraken wij over wat ik moest doen om die doelen te bereiken, en dan praatten wij over de problemen of de vragen die ik had."

Maar twee van Cody's doelen waren strijdig met elkaar. Als hij op zending wilde gaan, zou hij na zijn eerste jaar ontslag moeten nemen op de academie; er bestond niet zoiets als verlof om op zending te gaan. Als hij wegging zou hij waarschijnlijk buiten het programma gesloten worden. Om er weer in te komen zou hij weer voorgedragen moeten worden en zijn ontslag zou zijn kansen om weer op de academie te worden toegelaten geen goed doen.

De voorbereidingen gingen intussen door. Cody ging iedere avond zes tot acht kilometer hardlopen om zijn conditie te handhaven. In de laatste klas van de middelbare school besteedde hij een hele dag aan het toelatingsexamen voor de universiteit, dat bestond uit het eindexamen en een test ter beoordeling van zijn geschiktheid om door te studeren, een vaardigheidstest voor luchtvaarttechniek en een lichamelijke conditietest. Hij werd ook nog getest op leidinggevendende capaciteiten.

Het eerste jaar op de academie bestond niet slechts uit het wachten op een oproep om op zending te gaan. „Het was

zwaar," herinnert hij zich. „Na de eerste vier maanden begon ik mijzelf af te vragen of dit wel was wat ik van het leven wilde. Maar dan herinnerde ik mij de bevestiging die ik gekregen had van de Heilige Geest. Ik wist dat ik de dingen, zoals president Kimball had gezegd, op de juiste tijd en in de juiste volgorde aan het doen was, en ik bad, en ik ontving weer een bevestiging. Ik wist dat ik was waar ik moest zijn, en dat hielp mij echt."

Toen het einde van het eerste jaar naderde, moest Cody voor zichzelf uitmaken of hij bij zijn besluit om op zending te gaan wilde blijven. Het zwaarste jaar op de academie te overleven en het dan allemaal op te geven vereiste veel moed. En het betekende misschien ook wel dat hij zijn levenslange droom om astronaut te worden zou moeten opgeven. „Maar ik had acht jaar geleden al het besluit genomen om mijn ontslag te nemen. Ik twijfelde dan ook niet aan wat ik ging doen, hoewel ik het wel heel erg vond."

In maart, in de lentevakantie, had Cody zijn zendingsinterviews met zijn bisschop en ringpresident. Aan het eind van de zomer, na de speciale training voor overleving, ontsnapping, en verzet, nam hij ontslag. Zoals iedere cadet die de academie wil verlaten, werd hij door verschillende raadgevers en officieren ondervraagd.

„Allen onderwierpen mij eerst aan een scherpe ondervraging," zei Cody, „maar zodra ik ze mijn redenen voor mijn ontslag had verteld, veranderde hun houding. Zij spraken allen hun achting uit voor de heiligen der laatste dagen die zij kenden, en toen ik ze vertelde dat ik zou proberen terug te komen, waar ze nogal verbaasd over waren, vonden zij dat prachtig." Zijn geschreven verklaring bevatte een volledige uitleg van wat een

zending is en waarom hij op zending wilde gaan.

De officier die zijn verklaring moest tekenen als getuige zei erover: „Ik heb nog nooit zoiets gelezen. Is dat werkelijk wat je gelooft?”

„Dat is het,” antwoordde Cody.

„Velen begrepen het niet,” legde Cody uit, „maar zij aanvaardden mijn uitleg. Zij voelden iets dat zij nooit eerder hadden gevoeld.” In mei ontving Cody zijn oproep om naar het zendingsgebied Zürich Zwitserland te gaan. Hij ging in augustus naar het opleidingscentrum voor zendelingen. Zich concentreren op de studie was een tweede natuur voor hem geworden en gehoorzamen had hij ook geleerd. „Ik wilde mijn tijd op een verstandige manier gebruiken omdat ik wist dat ik een hoge prijs voor mijn zending had moeten betalen,” zei hij.

In het begin maakte hij zich zorgen over het feit dat hij misschien niet opnieuw toegelaten zou worden, maar tenslotte besloot hij er niet langer aan te denken en het aan de Heer over te laten. Bovendien had hij zijn handen vol aan het zendingswerk. „De eerste zes of zeven maanden deed ik alles wat van mij verwacht werd. Ik wist dat de kerk waar was en dat het werk belangrijk was, maar ik vond het niet fijn zoals ik het moest doen. Mijn ervaringen op de academie kwamen mij te hulp. Ik was eraan gewend moeilijke dingen te doen. Ik werkte hard en bad dagelijks dat het werk een vreugde voor mij mocht worden in plaats van een last. In de loop van een week veranderde mijn hele houding. Plotseling was ik gelukkiger; ik werkte omdat ik het wilde, niet omdat het mijn plicht was. Ik wist dat mijn zending de moeite waard was al zou ik niet meer toegelaten worden tot de academie.”

Toen kwam er een brief van thuis waarin stond dat Ted Parsons, een cadet die ook ontslag had genomen van de academie om op zending te gaan, weer aangenomen was! Misschien was er dan toch nog een kans.

Cody legde de nodige examens af bij een militaire vestiging van de Verenigde Staten. „Mijn zendingspresident gaf mij een zegen. Hij vertelde mij dat ik een eervolle zending had vervuld en dat de Heer mij zou helpen te bereiken wat ik wilde bereiken.”

Kort na de zegen had Cody op zijn fiets een frontale botsing met een andere fietser waarbij zijn neus werd verbrijzeld op het stuur. „De eisen van de academie zijn streng. Na zo'n botsing kom je gewoonlijk niet meer in aanmerking voor de opleiding tot piloot. Als ik mijn oog of mijn voorhoofd of zelfs mijn tanden had geraakt, zou ik waarschijnlijk geen kans meer hebben gehad.” Cody is ervan overtuigd dat hij beschermd werd.

Toen de resultaten van zijn tests kwamen, bleek dat hij betere cijfers had dan de eerste keer en dat was maar goed ook, want de competitie was groter.

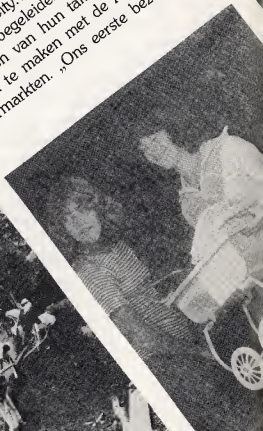
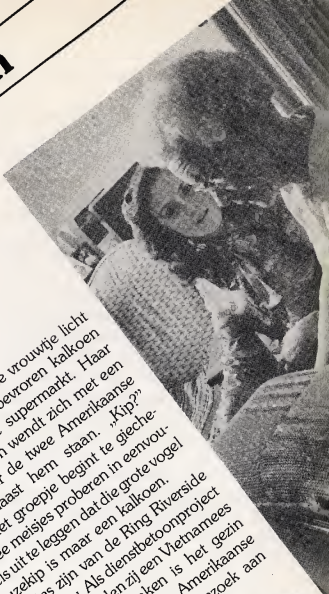
„Ik verwachtte niet dat de Heer alles zou doen voor mij. Ik zorgde ervoor dat ik alles deed wat ik kon en liet het verder in zijn handen,” zei Cody.

Cody werd opnieuw benoemd. Zijn geloof werd beloond. Twee weken nadat hij uit Zwitserland teruggekeerd was en twee jaar nadat hij Colorado Springs had verlaten, ging Cody Carr opnieuw naar de luchtmachtacademie. Zijn droom om eenmaal astronaut te worden was nog steeds ongeschonden, evenals zijn andere doelen om de geboden te houden, in de tempel te trouwen en zijn levenlang een zending te zijn. □

Het zoete van dienstbetoon proeven

Janet Thomas

Het kleine Vietnamese vrouwtje licht met moeite een bevroren kalkoen man bekijken van de supermarkt. Haar brede grijns naar de twee Amerikaanse meisjes die naast hem staan. „Kip?” vraagt hij. Het groepje begint te giechelen. De twee meisjes proberen in eenvoudigen reuze kip uit te leggen dat die grote vogel De meisjes zijn van de Ring Riverside in Salt Lake City. Als dienstbetoonproject van de ring begeleiden zij een Vietnamese gezin. Een van hun taken is het gezin bekend te maken met de Amerikaanse supermarkten. „Ons eerste bezoek aan

---

de supermarkt was beslist gedenkwaardig," zei Laurie Sperry van de wijk Center First. „Wij hebben samen heel was afgelachen.”

Veel jonge vrouwen waren betrokken bij het begeleiden van vluchtelingengezinnen. Zij hielpen bij het zoeken van een geschikte plaats om te wonen, bij het verzamelen van kleding en beddegoed, bij het inschrijven van de kinderen op school en lieten het gezin de stad zien.

„Zelfs al konden wij niet met ze praten," zei Laurie, „wij konden hun dankbaarheid voelen.”

De meisjes van de ring Riverside proefden het zoete van dienstbetoon. En wat als een dienstbetoonproject begon is uitgegroeid tot een hechte vriendschap.

Dit blijmoedig dienstbetoon werd in ontelbare variaties uitgevoerd door twaalf ringen in de Salt Lakevallei die verslag uitbrachten over de resultaten van hun projecten aan vroegere en tegenwoordige leden van het algemeen bestuur van de jonge vrouwen die tezamen gekomen waren om de honderdentwaalfde verjaardag van de jonge-vrouwenorganisatie te vieren. De projecten strekten zich uit van het werken met gehandicapte kinderen tot het zorgen voor de oudere mensen in de gemeenschap.

De meisjes van de vierde wijk van Salt Lake East Millcreek hielden bij hoeveel liefdediensten zij bewezen door middel van een glazen pot. Iedere week deden de meisjes een snoepje in de pot voor elke liefdedienst waar zij in de loop van de week bij betrokken waren geweest. De pot die zich langzaam vulde met snoepgoed herinnerde de meisjes aan het zoete van dienstbetoon. Als de pot vol was kozen de

meisjes een speciaal gezin uit en brachten die de pot met snoep. Zij legden uit dat ieder snoepje een liefdedienst voorstelde.

De ring Salt Lake Holladay raakte betrokken bij een project voor de gehandicapte jeugd. Suzanne Hardman van de elfde wijk zei: „Wij hielpen met het onderwijzen van de jonge-vrouwenklassen. De gehandicapte meisjes waren altijd zo blij ons te zien. Het zijn zulke bijzondere meisjes, je zou altijd bij ze willen zijn.” Veel van de meisjes van de ring Holladay zijn daarna de gehandicapten blijven helpen.

Op het jeugdwerk voor gehandicapte kinderen moeten de jonge vrouwen op individuele basis met de kinderen samenwerken. „Wij vinden het heerlijk om het te doen," zei Carrie Nelson van de eerste wijk, „omdat je je zo beschermd en zo nodig voelt. Je komt er vandaan met het gevoel dat zij jou een dienst hebben bewezen.”

Verschillende ringen kozen voor dienstbetoon aan de oudere leden in hun gebied. In de ring Salt Lake Holladay North adopteerde iedere jonge-vrouwenklas een „grootmoeder" of een „grootvader" om ze voor de duur van een jaar te helpen. Om de beurt hielpen zij met transport en met het schoonmaken van het huis. Bovendien zorgden de meisjes ervoor dat de persoonlijke geschiedenissen van de oudere leden op de band werden opgenomen. Zij typten de bandjes uit en maakten er een afschrift van voor iedere grootmoeder en grootvader om te bewaren, met genoeg extra afschriften voor hun kinderen.

De ringen in de omgeving van Ogden, Utah, deden iets dat niet slechts de

---

duizenden bezoekers van het tempelplein in Salt Lake City rond de kersttijd veel genoeg deed, maar ook vreugde bracht aan vele kinderen in Israël. De jongen vrouwen maakten lappenpoppen die gekleed waren in de nationale klederdracht van landen uit de hele wereld. De poppen werden met rode linten vastgebonden aan de kerstbomen in zowel het noordelijke als het zuidelijke bezoekerscentrum op het tempelplein. Ieder meisje verdiepte zich in het land dat haar pop moest voorstellen en probeerde de klederdracht zo echt mogelijk te doen lijken. Daarna spelde ze een papertje met haar naam en adres aan de pop.

Na kerstfeest werden de poppen naar Israël gebracht waar zij aan Arabische wezen in Betlehem gegeven werden. De eerste pop die werd uitgereikt, was voor een klein meisje. Zij droeg een bril en heette Ikhlass. De hele dag klemde zij haar nieuwe pop tegen zich aan, en nam hem mee, of zij nu speelde, at of sliep.

Donalyn Lewis van de ring Salt Lake Cannon was ook van mening dat het bewijzen van liefdediensten haar een beter gevoel gaf over haarzelf. Nadat zij meegewerkt had aan een project voor de oudere leden van haar wijk zei Donalyn: „Zij geven mij het gevoel dat ik een bijzonder iemand ben.” En Kara Nelsen van de ring Salt Lake Holladay ontdekte de langdurige en diepe invloed die dienstbetoon kan hebben. Kara zei: „Om iemand lief te hebben, moet je hem leren kennen.”

Dienstbetoon tart de wet van geven en nemen. Het is iets bijzonders, dat zowel aan de gever als aan de ontvanger iets geeft. De zoete smaak van dienstbetoon

wordt door beiden geproefd. Het voldoet aan de behoeften van degenen die geholpen worden en bevredigt degenen die geven. Proef het zoete van dienstbetoon.

Wat doen u en de jongelui van uw klas, of quorum, of ring of district om uw medemens van dienst te zijn? Wij zouden graag enkele van de beste verhalen willen publiceren over dienstbetoonprojecten door jonge mensen over de hele wereld. Maar wij hebben uw hulp nodig. Als uw groep betrokken is bij een project om de gemeenschap, een ziekenhuis of weeshuis, een behoeftig mens – of wat het ook zij – te dienen, zouden wij er graag over horen. Zend ons het verhaal vergezeld van goede foto's (liefst zwart-wit). Zorg ervoor dat u veel bijzonderheden in uw verslag opneemt, vooral opmerkingen van degenen die deelnamen aan het project en degenen die de hulp ontvingen, over hun gevoelens en hun reacties. Zend uw verhalen voor 30 juni 1983 naar: Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, 3581 PL Utrecht.

Als het enigszins mogelijk is moeten de verhalen bij voorkeur in het Engels, maar in het Nederlands mag ook, zijn uitgetypt. Bevestig met plakband of lijm aan de achterkant van de foto's een briefje met de naam en het adres van degene aan wie de foto's teruggezonden moeten worden. (Getypt of in blokletters.) Geef elke foto een nummer. Maak dan een lijst van de foto's op een apart vel papier waarop het nummer van de foto staat met de beschrijving van wat erop te zien is en de volledige namen van degenen die erop staan. (N.B. Schrijven op de achterkant van een foto met pen of ballpoint kan de foto beschadigen!) □

Wat is er verkeerd aan anders te zijn dan anderen?

Ouderling William Grant Bangerter
van het Eerste Quorum der Zeventig

Eén van de belangrijke teksten uit de Schriften is die tekst in de eerste brief van Petrus, waarin hij ons vertelt wat voor mensen wij behoren te zijn. Ik denk vooral in verband met jonge mensen hieraan: „Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.” (1 Petrus 2:9.)

Ik weet niet of alle jonge mensen begrijpen wat van hen verwacht wordt als leden van de kerk van Jezus Christus, maar wij zijn een uitverkoren geslacht, omdat wij uit de wereld geroepen zijn door de kennis van de herstelling van het evangelie en van ons verwacht wordt dat wij nauwgezet in overeenstemming met de beginselen van het evangelie van Jezus Christus leven. Wij worden een koninklijk priesterschap als wij gezegend en verzegeld worden door de verordeningen van het evangelie aan andere mensen op de aarde.

„En Ik zal u tot een groot volk maken, en Ik zal u bovenmate zegenen, en uw naam groot maken onder alle volken, en gij zult een zegen zijn voor uw nakomelingen na u, en wel hierin, dat zij deze

bediening en dit priesterschap tot alle natïën zullen brengen.” (Abraham 2:9.)

Wij worden een heilige natie door de zegens die ons gegeven worden. Wij kunnen ze optellen, te beginnen met de zegen die wij ontvingen kort nadat wij geboren werden toen ons door een ouderling een naam en de zegen gegeven werden. Daarna kregen wij de zegen van de doop en van de bevestiging tot lid van de kerk, gevolgd door de patriarchale zegen op een daartoe geëigend moment om ons te leiden en ons richting te geven op ons levenspad. Jongemannen krijgen het Aäronische priesterschap, wat later nog uitgebreid wordt als zij het hogere priesterschap ontvangen. De vrouwen krijgen de zegeningen van het priesterschap in hun gezin, in hun wijken, in hun huwelijk en door hun ervaringen in de tempel. Alle kerkleden hebben recht op bijzondere zegens van hun vader, op zalving in geval van ziekte, of op andere tijden in hun leven. Dat maakt ons een heilige natie.

Deze woorden van Petrus houden in dat wij anders zijn dan anderen. Ik weet niet of alle jonge mensen het wel op prijs zouden stellen als wij zouden beweren dat dit inhoudt dat wij excentriek zijn. Dit is

niet altijd bedoeld als een compliment; maar het is een feit dat wij gewoon niet zijn als andere mensen, en vanwege dit verschil noemen sommigen ons ouderwets.

Ik heb veel ervaringen opgedaan die mij hielpen inzien dat ouderwets genoemd te worden niet altijd zo kwaad is. De gebeurtenissen die ik bedoel vonden plaats toen ik in de tweede wereldoorlog diende bij de luchtmacht. Hoewel ik niet in het oorlogsgebied ben geweest, heb ik wel vier jaar lang geleefd met mensen die geen lid van de kerk waren. Meestal waren maar heel weinig van mijn collega's, als ze er al waren, lid van de kerk. Ik leerde vliegen en werd instructeur, maar mijn relatie met mijn metgezellen was meestal prettig. Ik ontdekte dat de jongelui waar ik mee omging meestal goede mensen waren, en hoewel wij elkaar dikwijls voor de gek hielden en plaagden, is er nooit iemand geweest die de gek met mij gestoken heeft omdat ik een heilige der laatste dagen was. In feite, kwam ik tot de ontdekking dat mijn collega's mij respecteerden, hoewel zij niet leefden zoals ik.

Ik ging in dienst kort nadat ik teruggekeerd was van een zending. Mijn makkers wisten dat ik zending was geweest, wat voor hen betekende dat ik een dominee was geweest. Ik herinner mij dat ik mijn tent deelde met een jonge kerel uit Tennessee, die dikwijls met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht naar mij kon kijken. Als ik hem vroeg wat er aan de hand was, antwoordde hij: „Ik kan het niet geloven. Mijn hele jeugd heb ik dominee's gezien als mensen die zo hoog geacht werden dat je ze nauwelijks durfde aanspreken, en hier in de tent slaap ik naast zo iemand.”

Sommige van mijn metgezellen deden

dingen die volgens de normen van de heiligen der laatste dagen niet goed waren, zoals roken of drinken, vloeken of onzedelijk gedrag. Het was duidelijk dat zij zich geen zorgen maakten over wat de Heer wilde dat zij deden. In ogenblikken van spanning veranderde hun houding echter. Ik herinner mij dat een van de jongens die niet bijzonder onder de indruk was van de manier van leven van een vroegere zending, op een dag proef moest vliegen, en hij wist dat als hij er niet doorkwam hij niet in de luchtmacht van de Verenigde Staten zou mogen vliegen. Hij kwam in een zeer ernstige stemming naar mij toe en zei zacht, met tranen in zijn ogen: „Bill, wil je alsjeblieft voor mij bidden? Ik heb het nodig.”

Op een dag gaf mijn instructeur uitleg aan vijf van ons. Om een zekere manoeuvre uit te kunnen leggen ging hij naar het bord. Daar hij aan het roken was, overhandigde hij mij de sigaret om vast te houden tijdens zijn demonstratie. Daardoor had ik het voorrecht om mijn eerste sigaret vast te kunnen houden. Toen hij klaar was met zijn toelichting op het bord, nam hij zijn sigaret terug, en zei: „Mijnheer Bangerter, ik bied u mijn excuses aan dat ik u mijn sigaret liet vasthouden. Ik weet dat u niet rookt, nietwaar?”

Ik zei: „Nee mijnheer, ik rook niet.”

Hij zei: „U drinkt geloof ik ook niet?”

Ik zei: „Nee mijnheer.”

Hij vroeg: „Drinkt u thee?”

„Nee mijnheer.”

„Drinkt u koffie?”

„Nee mijnheer.” Hij wendde zich tot de andere vier mannen die bij elkaar stonden en zei: „Nou mannen, dat is het woord van wijsheid. Wij zouden allemaal heel wat gezonder zijn als wij ook zo leefden.” U zult begrijpen dat ik mij gesterkt voelde door die ervaring.

Bij een andere gelegenheid vloog ik met de bevelvoerder van onze escadrille. Ik was ongeveer 23 jaar, hij ongeveer 40. Hij was iemand met prettige manieren en hij drukte zich altijd beschaafd uit. Nadat wij onze vlucht hadden beëindigd en het vliegtuig was geland taxieden wij terug naar het parkeerterrein, toen een ander vliegtuig ons passeerde op een manier die de bevelvoerder niet aanstond. Hij keek naar de andere piloot en zei op ontstemde toon tegen mij: „Waar gaat die in vredesnaam naar toe?” gepaard met een vloek. Wij parkeerden het vliegtuig en zetten de motor af. Terwijl ik uit het vliegtuig klom, draaide hij zich naar mij toe en zei: „Het spijt mij, mijnheer Bangerter, dat ik zo tegenover u sprak. Ik had een ogenblik vergeten dat ik met u vloog.”

Natuurlijk begreep ik door de jaren heen dat ik als anders werd gezien. Sommige mensen vonden mij misschien wel vreemd. Degenen met wie ik omging, spraken echter dikwijls hun bewondering uit voor de wijze waarop ik leef. Ik heb het nooit nodig gevonden om mijn normen te vergeten, mijn tempelgarments uit te trekken, mij te verontschuldigen dat ik een heilige der laatste dagen ben. Meer dan eens kwamen mijn klasgenoten tijdens onze training samen voor een

afscheidsteestje of een andere bijzondere gebeurtenis waarbij gegeten en natuurlijk ook veel gedronken werd. Het is verschillende keren gebeurd dat enkele van hen voor het diner naar mij toe kwamen om mij te vragen of ik ze in hun auto naar huis wilde brengen, omdat zij er zelf na het feestje niet meer toe in staat zouden zijn.

Ik kan eerlijk zeggen dat geen enkel niet-lid ooit geprobeerd heeft mij over te halen mijn normen te vergeten. De enige mensen waarvan ik mij herinner dat zij geprobeerd hebben mij te dwingen mijn beginselen te verlaten of die de gek met mij hebben gestoken wegens mijn beginselen, waren leden van de kerk die zelf niet volgens de normen van de kerk leefden.

Ik weet, dat het een zegen is de beginselen van waarheid en gerechtigheid te mogen verdedigen. Mensen die waarde hechten aan hun karakter en hun goede naam zullen het een eer vinden tot het uitverkoren geslacht te behoren en op te vallen als vertegenwoordigers van een nobel volk, dat anders is dan de anderen. Ik hoop, dat ik altijd fijne jonge mensen zal vinden, die bereid zijn om op die manier ouderwets te zijn. Zij zijn van het stevige soort, en hun fundament is zeker.

□

Omslag:

Het algemeen presidium van de zustershulpvereniging, bestaande uit presidente Barbara B. Smith (m) en haar beide raadgeefsters zuster Marian R. Boyer (l) en zuster Shirley W. Thomas, vergezeld van vertegenwoordigsters van de zustershulpvereniging.

Een gesprek met het algemeen presidium van de zustershulpvereniging, zie blz. 18.

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY